

Lovforslag nr. L 76

Folketinget 2013-14

Fremsat den 20. november 2013 af justitsministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om ændring af straffeloven

(Gennemførelse af Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet)

§ 1

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1028 af 22. august 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 94, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »jf. § 245 a,«: »§ 260, stk. 2,«.

2. I § 94, stk. 4, indsættes efter 1. pkt.:

»Det samme gælder overtrædelse af §§ 244, 245 og 246 i form af svangerskabsafbrydelse, fosterreduktion eller sterilisation uden samtykke over for en person under 18 år.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juni 2014.

Stk. 2. § 1 finder også anvendelse på lovovertrædelser, der er begået før lovens ikrafttræden, medmindre forældelse efter de hidtil gældende regler er indtrådt før lovens ikrafttræden.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet
 - 2.1. Konventionens baggrund, undertegnelse og ikrafttræden
 - 2.2. Konventionens indhold
 - 2.3. Konventionens lovgivningsmæssige konsekvenser
 - 2.4. Justitsministeriets overvejelser
 - 2.4.1. Danmarks tiltrædelse af konventionen
 - 2.4.2. Gentagen truende adfærd
 - 2.4.3. Forældelse af strafansvar
 - 2.4.4. Dansk straffemyndighed og krav om dobbelt strafbarhed
 - 2.4.5. Politianmeldelse i bopælsstaten
 - 2.4.6. Færøerne og Grønland
 - 2.4.7. Sammenfatning
3. Forældelse af strafansvar
 - 3.1. Gældende ret
 - 3.2. Lovforslagets udformning
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer mv.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at gennemføre de lovændringer, som er nødvendige, for at Danmark kan ratificere Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet. Konventionen er medtaget som bilag 1 til lovforslaget.

Ved en vedtagelse af lovforslaget vil Folketinget give samtykke i medfør af grundlovens § 19 til, at Danmark ratificerer konventionen.

Med lovforslaget foreslås det at ændre straffelovens § 94, stk. 4, således at tvangsægteskab, tvangsabort og tvangssterilisation medtages i opregningen af de forbrydelser, hvor forældelsesfristen, hvis offeret er under 18 år, tidligst begynder at løbe, når offeret fylder 21 år.

Konventionen er beskrevet i pkt. 2 nedenfor. Den foreslåede ændring af straffelovens forældelsesregler er beskrevet i pkt. 3 nedenfor.

2. Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet

2.1. Konventionens baggrund, undertegnelse og ikrafttræden

Europarådets Ministerkomité besluttede i 2006 at få undersøgt behovet for et juridisk instrument i Europarådsregi om partnervold. På baggrund af den gennemførte undersøgelse

konkluderede Europarådets Styringskomité for Strafferet (CDPC), at et sådant instrument var nødvendigt.

Stedfortræderkomitéen besluttede herefter i december 2008 at nedsætte en ad hoc-komité (CAHVIO) med den opgave at forberede et eller flere juridisk bindende instrumenter om forebyggelse og bekæmpelse af vold i hjemmet, herunder vold mod kvinder, beskyttelse og støtte til ofrene og retsforfølgning af gerningsmændene.

Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet udspringer af denne komités arbejde i 2009 og 2010.

Konventionsteksten blev vedtaget af Ministerkomitéen den 7. april 2011 og åbnet for undertegnelse den 11. maj 2011 i Istanbul. Konventionen er ledsaget af en forklarende rapport.

Danmark undertegnede konventionen den 11. oktober 2013.

Ud over Danmark har 31 andre stater pr. 18. november 2013 undertegnet konventionen (Albanien, Andorra, Belgien, Bosnien og Herzegovina, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, Finland, Frankrig, Grækenland, Island, Italien, Kroatien, Lithauen, Luxembourg, Malta, Monaco, Montenegro, Nederlandene, Norge, Polen, Portugal, Schweiz, Serbien, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Sverige, Tyrkiet, Tyskland, Ukraine, United Kingdom og Østrig). Albanien, Bosnien og Herzegovina, Italien, Montenegro, Portugal, Tyrkiet og Østrig har tillige ratificeret konventionen.

Konventionen træder i kraft på den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor ti undertegnende parter, herunder mindst otte af Europarådets medlemsstater, har ratificeret konventionen, jf. konventionens artikel 75, stk. 3. Konventionen er således endnu ikke trådt i kraft.

I det følgende redegøres i pkt. 2.2 kort for indholdet af konventionen, mens pkt. 2.3 indeholder en sammenfatning af de lovgivningsmæssige konsekvenser af en ratifikation af konventionen. Pkt. 2.4 indeholder Justitsministeriets overvejelser om en dansk ratifikation af konventionen.

2.2. Konventionens indhold

Konventionen er opdelt i tolv kapitler. Kapitel I (artikel 1-6) indeholder bl.a. bestemmelser om konventionens formål, anvendelsesområde og definitioner. Konventionens hovedformål er at beskytte kvinder mod alle former for vold og at forebygge, retsforfølge og udrydde vold mod kvinder og vold i hjemmet.

Kapitel II (artikel 7-11) vedrører integrerede politikker og dataindsamling. Kapitlet indeholder navnlig bestemmelser om koordinerende politikker, inddragelse af ikke-statslige organisationer og civilsamfundet, udpegnings af koordinerende organ, dataindsamling og forskning.

Kapitel III (artikel 12-17) vedrører forebyggelse af vold mod kvinder. Kapitlet pålægger de kontraherende parter generelle forpligtelser med hensyn til forebyggelse og indeholder endvidere mere detaljerede regler om navnlig bevidstgørelse, undervisning, uddannelse af fagfolk, behandlingsprogrammer og inddragelse af den private sektor og medierne.

Kapitel IV (artikel 18-28) angår beskyttelse og støtte. Kapitlet pålægger de kontraherende parter generelle forpligtelser med hensyn til beskyttelse og støtte til ofre og indeholder endvidere mere detaljerede regler om bl.a. information, støttetilbud, bistand til klager, krisecentre og telefonrådgivning.

Kapitel V (artikel 29-48) vedrører materiel ret. Kapitlet indeholder regler af både civilretlig og strafferetlig karakter. Kapitlet forpligter de kontraherende parter til at kriminalisere navnlig fysisk og psykisk vold, voldtægt, tvangsægteskab, skamfering af de kvindelige kønsdele, tvangsabort og tvangssterilisation. Kapitlet indeholder også regler om erstatning, forældremyndighed og samvær, straffemyndighed (jurisdiktion), sanktioner og skærpene omstændigheder ved strafudmålingen.

Kapitel VI (artikel 49-58) angår efterforskning, retsforfølgning, retspleje og beskyttelsesforanstaltninger. Kapitlet fastsætter en række processuelle regler om efterforskning og retsforfølgning. Kapitlet indeholder bl.a. regler om risikovurdering og risikostyring, tilhold, bortvisning, efterforskning, retshjælp og forældelse.

Kapitel VII (artikel 59-61) vedrører indvandring og asyl. Kapitlet indeholder regler om opholdsstatus, kønsbaserede

asylansøgninger og forbud mod tilbagesendelse (non-refoulement).

Kapitel VIII (artikel 62-65) angår internationalt samarbejde vedrørende bekæmpelse af vold mod kvinder.

Kapitel IX (artikel 66-70) indeholder bestemmelser om en overvågningsmekanisme, herunder om oprettelse af en uafhængig ekspertgruppe for indsatsen mod vold mod kvinder og vold i hjemmet (GREVIO). Til konventionens artikel 66 knytter sig endvidere et bilag om privilegier og immuniteter for de medlemmer af GREVIO og andre medlemmer af de delegationer, der gennemfører landebesøg.

Kapitel X (artikel 71) indeholder en bestemmelse om forholdet til andre internationale instrumenter, og kapitel XI (artikel 72) vedrører ændringer til konventionen. Endelig indeholder kapitel XII (artikel 73-81) afsluttende bestemmelser, herunder om tvistløsning, undertegnelse og ikrafttræden, tiltrædelse af konventionen, geografisk anvendelsesområde, forbehold og opsigelse.

2.3. Konventionens lovgivningsmæssige konsekvenser

Justitsministeriet sendte den 26. juni 2013 et notat til Folketingets Retsudvalg og Folketingets Ligestillingsudvalg om de lovgivningsmæssige konsekvenser af konventionen (REU, Alm. del – bilag 340; LIU, Alm. del – bilag 77).

Dette notat indeholder en detaljeret gennemgang af de enkelte bestemmelser i konventionen ledsaget af en vurdering af bestemmelsernes eventuelle lovgivningsmæssige konsekvenser.

Det konkluderes i notatet, at gældende dansk lovgivning i vidt omfang opfylder de forpligtelser, der er indeholdt i Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet.

En dansk ratifikation af konventionen vil dog på følgende to punkter kunne kræve lovændringer med henblik på, at dansk ret fuldt ud kan opfylde forpligtelserne efter konventionen:

- Det vurderes, at en dansk ratifikation vil kræve, *enten* at der gennemføres en lovændring, som kriminaliserer gentagen truende adfærd som nævnt i konventionens artikel 34, uden at den pågældende først har fået et tilhold, *eller* at Danmark ved ratifikationen i medfør af konventionens artikel 78, stk. 3, tager forbehold for at benytte ikke-strafferetlige sanktioner i stedet for strafferetlige sanktioner for den i artikel 34 nævnte adfærd.
- Det vurderes, at en dansk ratifikation endvidere vil kræve, *enten* at der gennemføres en lovændring, som udskylder tidspunktet for forældelse af strafansvaret for ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab (straffelovens § 260, stk. 2) og for legemsangreb i form af abort eller sterilisation uden samtykke, *eller* at Danmark ved ratifikationen i medfør af konventionens artikel 78, stk.

2, tager forbehold for ikke at anvende konventionens artikel 58 for så vidt angår artikel 37 og 39.

Det vil endvidere før en dansk ratifikation af konventionen være relevant at overveje, om Danmark ved ratifikationen i medfør af konventionens artikel 78, stk. 2, helt eller delvis bør tage forbehold over for anvendelsen af konventionens artikel 44, stk. 3, om afskaffelse af krav om dobbelt strafbarhed i sager om seksuel vold, herunder voldtægt, begået over for voksne og i sager om tvangsægteskab, tvangsabort og tvangssterilisation, jf. konventionens artikel 36, 37 og 39.

Det vil endelig før en dansk ratifikation af konventionen være relevant at overveje, om Danmark ved ratifikationen i medfør af konventionens artikel 77 bør tage territorielt forbehold med hensyn til konventionens anvendelse på Færøerne og i Grønland.

2.4. Justitsministeriets overvejelser

2.4.1. Danmarks tiltrædelse af konventionen

Retten til at bestemme over egen krop og eget liv er fundamental. Partnervold er et eksempel på krænkelse af kvinders og mænds rettigheder og ret til egen krop, og partnervold er derfor uacceptabel. Regeringen vil fortsætte og styrke indsatsen mod vold i nære relationer og oplysningsindsatsen om kvinders og mænds rettigheder i det danske samfund. Partnervold er et samfundsanliggende, og alle har et ansvar for at sige fra over for volden.

I et ligestillingsperspektiv er partnervold en alvorlig hindring for reel ligestilling mellem kvinder og mænd. Det skønnes, at 29.000 kvinder og 10.000 mænd hvert år udsættes for vold fra en nuværende eller tidligere partner (Statens Institut for Folkesundhed, 2010). Vold fra en partner er en alvorlig form for kønsbaseret krænkelse af et individs rettigheder, og kvinder og piger rammes uforholdsmæssigt hårdt.

Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet har som overordnet formål at beskytte kvinder mod alle former for vold og at forebygge, retsforfølge og udrydde vold mod kvinder og vold i hjemmet.

Konventionen fastslår en lang række forpligtelser for de kontraherende stater. Konventionen stiller således krav om *koordinerende politikker*, inddragelse af ikke-statslige organisationer og civilsamfundet, udpegningsorgan, dataindsamling og forskning. Konventionen indeholder også regler om *forebyggelse*, herunder med hensyn til bevidstgørelse, undervisning, uddannelse af fagfolk, behandlingsprogrammer og inddragelse af den private sektor og medierne. Konventionen indeholder endvidere regler om *beskyttelse og støtte*, herunder med hensyn til information, støttetilbud, bistand til klager, krisecentre og telefonrådgivning. Konventionen stiller desuden en række krav til indholdet af de kontraherende staters *materielle ret* af både civilretlig og strafferetlig karakter. Konventionen forpligter i den forbindelse de kontraherende parter til at kriminalisere fy-

sisk og psykisk vold, voldtægt, tvangsægteskab, skamfering af de kvindelige kønsdele, tvangsabort og tvangssterilisation. Konventionen indeholder også regler om erstatning, forældremyndighed og samvær, straffemyndighed, forældelse, sanktioner og skærpende omstændigheder ved strafudmålingen. Konventionen stiller desuden krav til de kontraherende staters processuelle regler om efterforskning og retsforfølgning, herunder med hensyn til risikovurdering og risikostyring, tilhold, bortvisning, efterforskning og retshjælp. Konventionen indeholder endvidere regler om *indvandring og asyl*, herunder om opholdsstatus, kønsbaserede asylansøgninger og forbud mod tilbagesendelse. Endelig indeholder konventionen regler om *internationalt samarbejde* vedrørende bekæmpelse af vold mod kvinder og om en international *overvågningsmekanisme*, herunder om oprettelse af en uafhængig ekspertgruppe for indsatsen mod vold mod kvinder og vold i hjemmet.

Som nævnt i pkt. 2.3 ovenfor vurderes det, at gældende dansk lovgivning i vidt omfang opfylder de forpligtelser, der er indeholdt i konventionen.

Konventionen er dermed også i vidt omfang på linje med den danske indsats mod vold i nære relationer. Konventionen omfatter dog kun direkte og bindende vold mod kvinder (herunder piger under 18 år) og kun subsidiært i form af en (ikke-bindende) henstilling anden vold i hjemmet, herunder vold mod mænd og drenge. Konventionen har dermed et smallere sigte end den danske indsats mod vold i nære relationer.

En dansk tiltrædelse af konventionen vurderes at kunne bidrage til at styrke det internationale samarbejde og den internationale indsats mod vold mod kvinder og vold i hjemmet.

Konventionen er undertegnet af et stort antal stater, mens kun 7 stater har ratificeret konventionen. Da der kræves 10 ratifikationer, før konventionen træder i kraft, er konventionen endnu ikke trådt i kraft. I bl.a. Sverige, Norge og Finland arbejdes der på, at de pågældende lande kan ratificere konventionen. I Sverige har justitsministeren i et skriftligt svar til et medlem af Rigsdagen oplyst, at det er regeringens målsætning i indeværende mandatperiode (som udløber i september 2014) at fremsætte lovforslag i Rigsdagen om de lovændringer, som er nødvendige for en svensk tiltrædelse af konventionen.

Danmark vil på denne baggrund kunne have mulighed for at være blandt de lande, som er kontraherende parter fra konventionens ikrafttræden. Danmark vil dermed i givet fald også kunne være med til at godkende valgproceduren for medlemmerne af den uafhængige ekspertgruppe for indsatsen mod vold mod kvinder og vold i hjemmet (GREVIO) og til at nominere kandidater og deltage i det første valg af medlemmer. Ekspertgruppens medlemmer udpeges for 4 år med mulighed for genudpegnings én gang, jf. artikel 66. Indtil 25 stater har ratificeret konventionen, skal GREVIO have 10 medlemmer og derefter 15 medlemmer. Valgproceduren

fastsættes af Europarådets Ministerkomité inden 6 måneder efter konventionens ikrafttræden med samtykke fra samtlige kontraherende stater. Medlemmerne skal være statsborgere i de kontraherende stater, og GREVIO kan kun have ét medlem fra hver stat. Det første møde i Komitéen af kontraherende parter, som har til formål at vælge medlemmerne af GREVIO, skal holdes inden et år efter konventionens ikrafttræden, jf. artikel 67.

Regeringen finder på denne baggrund, at Danmark bør ratificere Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet.

Ved en vedtagelse af lovforslaget vil Folketinget give samtykke i medfør af grundlovens § 19 til, at Danmark ratificerer konventionen.

Som nævnt opfylder gældende dansk lovgivning i vidt omfang de forpligtelser, der er indeholdt i konventionen. Der er dog enkelte punkter, hvor konventionen stiller krav, som ikke er opfyldt i gældende dansk lovgivning. De pågældende konventionsbestemmelser er blandt de få konventionsbestemmelser, som det efter konventionen er muligt at tage forbehold over for. Behovet for lovændringer afhænger derfor af, om Danmark ved ratifikationen benytter sig af muligheden for at tage forbehold over for enkelte af konventionens bestemmelser.

I det følgende beskrives Justitsministeriets overvejelser vedrørende de punkter, hvor det er relevant at overveje at foreslå en lovændring eller at tage forbehold. Det drejer sig om kriminalisering af gentagen truende adfærd (pkt. 2.4.2), forældelse af strafansvar (pkt. 2.4.3) og dansk straffemyndighed og krav om dobbelt strafbarhed (pkt. 2.4.4). Endvidere beskrives Justitsministeriets overvejelser vedrørende politianmeldelse i bopælsstaten (pkt. 2.4.5) og vedrørende Færøerne og Grønland (pkt. 2.4.6). Pkt. 2.4.7 indeholder en sammenfatning.

2.4.2. *Gentagen truende adfærd*

Efter konventionens artikel 34 skal det være strafbart med forsæt gentagne gange at optræde truende over for en anden person på en sådan måde, at den pågældende frygter for sin sikkerhed.

Konventionens artikel 78, stk. 3, giver mulighed for at tage forbehold for at benytte ikke-strafferetlige sanktioner i stedet for strafferetlige sanktioner for den i artikel 34 nævnte adfærd.

Det fremgår af den forklarende rapport pkt. 182, at bestemmelsen omfatter enhver form for gentagen truende adfærd mod en bestemt person, som får offeret til at frygte for sin sikkerhed. Den truende adfærd kan f.eks. være at følge efter offeret eller at kontakte offeret.

Efter omstændighederne vil en række bestemmelser i straffeloven kunne finde anvendelse på den adfærd, som er omfattet af bestemmelsen. Det kan eksempelvis være straffelo-

vens § 266 om trusler om at foretage en strafbar handling, hvis truslen er egnet til hos nogen at fremkalde alvorlig frygt for eget eller andres liv, helbred eller velfærd, straffelovens § 263 om bl.a. brud på brevhemmeligheden, aflytning og indbrud i et it-system, straffelovens § 264 om husfredskrænkelser og straffelovens § 291 om hærværk. Strafferammerne efter disse bestemmelser er henholdsvis bøde eller fængsel indtil 2 år og bøde eller fængsel indtil 6 måneder, 1 år og 6 måneder eller 6 år.

Under alle omstændigheder vil gentagen truende adfærd mod en bestemt person, som får offeret til at frygte for sin sikkerhed, give mulighed for at få udstedt et tilhold eller opholdsforbud i medfør af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning. Overtrædelse af et tilhold eller opholdsforbud straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Konventionens artikel 34 må antages at skulle forstås på den måde, at bestemmelsen stiller krav om kriminalisering af gentagen truende adfærd mod en bestemt person, som får offeret til at frygte for sin sikkerhed, også hvis gerningsmanden ikke har fået et tilhold eller opholdsforbud.

Som nævnt i pkt. 2.3 ovenfor vurderes det på denne baggrund, at en dansk ratifikation vil kræve, *enten* at der gennemføres en lovændring, som kriminaliserer gentagen truende adfærd som nævnt i konventionens artikel 34, uden at den pågældende først har fået et tilhold, *eller* at Danmark ved ratifikationen i medfør af konventionens artikel 78, stk. 3, tager forbehold for at benytte ikke-strafferetlige sanktioner i stedet for strafferetlige sanktioner for den i artikel 34 nævnte adfærd. Det fremgår af den forklarende rapport pkt. 186, at tilhold ("restraining order") er en ikke-strafferetlig sanktion, som et forbehold i medfør af artikel 78, stk. 3, giver mulighed for at anvende.

Der blev i 2012 gennemført en ny lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning, jf. lov nr. 112 af 3. februar 2012, der trådte i kraft den 1. marts 2012. Loven byggede på Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1526/2011 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning. Det blev i betænkningen og lovforslaget grundigt overvejet, hvordan gentagen truende adfærd ("stalking") skulle imødegås i Danmark, herunder om der burde indføres en ny straffebestemmelse om fredskrænkelser i form af forfølgelse eller lignende uden forudgående tilhold. Konklusionen var, at der ikke var grundlag herfor.

Der blev i den forbindelse navnlig lagt vægt på, at straffebestemmelser, der angiver gerningsindholdet primært gennem kvalitative beskrivelser af en i øvrigt uspecificeret adfærd, såsom skræmmende eller belastende, kan give anledning til væsentlige betænkeligheder, fordi det kan være vanskeligt på forhånd at afgrænse anvendelsesområdet. Det er således afgørende, at straffebestemmelser bygger på gerningsindhold med en konkret, objektiv afgrænsning. Det er endvidere et helt fundamentalt retssikkerhedsmæssigt krav, at den, der skal straffes, efter straffebestemmelsens udformning har haft mulighed for at indse, at der begås et strafbart forhold, og

det kan derfor ikke i sig selv være det afgørende, om en person har opfattet sig som udsat for en krænkelse.

Endvidere blev der lagt vægt på, at ordningen med polititilhold indebærer en bedre beskyttelse af den forurettede end en bestemmelse om straf uden forudgående tilhold. Det skyldes, at der med hensyn til tilhold er lavere beviskrav end med hensyn til straf, idet der alene kræves *begrundet mistanke* om fredskrænkelse mv. som betingelse for et tilhold. Når tilhold først er givet, stilles der for at straffe for overtrædelse heraf de sædvanlige, strengere beviskrav til domfældelse i en straffesag, nemlig at tiltaltes skyld er bevist uden for rimelig tvivl. Men tilhold har efter lovændringen i 2012 et objektiveret indhold, og der skal derfor alene føres bevis for eksempelvis en kontakt i strid med tilholdet, og der kræves dermed eksempelvis ikke bevis for, at psykisk skade er tilsigtet eller er en følge af adfærden. I modsætning hertil vil en strafbestemmelse, der udformes som angivet i konventionens artikel 34, stille krav om bevis for, at forurettede som følge af gerningsmandens adfærd frygter for sin sikkerhed, og at gerningsmanden havde forsæt til, at forurettede som følge af gerningsmandens adfærd ville komme til at frygte for sin sikkerhed.

Samlet set vurderes det, at den eksisterende danske ordning med strafsanktionerede tilhold og opholdsforbud giver en mindst lige så god – og i nogle henseender bedre – beskyttelse mod chikane og stalking end en strafbestemmelse, der udformes som angivet i konventionens artikel 34.

I forbindelse med høringsen over et udkast til lovforslaget har nogle høringsparter gentaget det ønske, som de også fremsatte forud for vedtagelsen af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning, om, at der indføres en ny strafbestemmelse om stalking uden forudgående tilhold. Det anføres i den forbindelse bl.a., at en sådan strafbestemmelse ville forbedre mulighederne for at gribe ind over for stalking.

I lyset af høringsssvarene har Justitsministeriet genovervejet spørgsmålet om en selvstændig kriminalisering af gentagen truende adfærd uden forudgående tilhold. Justitsministeriet finder imidlertid fortsat ikke grundlag for at indføre en ny strafbestemmelse om fredskrænkelser i form af forfølgelse eller lignende uden forudgående tilhold. Justitsministeriet lægger i den forbindelse vægt på de samme forhold, som der blev lagt vægt på i forbindelse med gennemførelsen af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning, jf. beskrivelsen ovenfor.

Justitsministeriet er således ikke enig i, at en selvstændig kriminalisering af gentagen truende adfærd som nævnt i konventionens artikel 34 ville give bedre muligheder for at gribe ind over for stalkere end i dag. Det er således Justitsministeriets vurdering, at det i praksis ville blive vanskeligt at bevise en overtrædelse af en bestemmelse om gentagne gange at optræde truende over for en anden person på en sådan måde, at den pågældende frygter for sin sikkerhed, og at en sådan bestemmelse derfor ikke i praksis ville forbedre mulighederne for at gribe ind over for stalkere i forhold til i

dag. Det er endvidere Justitsministeriets vurdering, at bevissvanskelighederne næppe ville kunne løses ved i stedet at gennemføre en videregående kriminalisering af stalking end krævet i konventionens artikel 34. En selvstændig strafbestemmelse om stalking ville således efter Justitsministeriets vurdering for at leve op til sædvanlige krav til formuleringen af strafbestemmelser under alle omstændigheder få en sådan udformning, at det i praksis ville blive vanskeligt at bevise, at bestemmelsen var overtrådt.

På denne baggrund bør der efter Justitsministeriets opfattelse ikke i anledning af Danmarks ratifikation af Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet indføres en ny strafbestemmelse om gentagen truende adfærd som nævnt i konventionens artikel 34.

Danmark bør i stedet benytte sig af muligheden for ved ratifikationen at tage forbehold for at benytte ikke-strafferetlige sanktioner i stedet for strafferetlige sanktioner for den i artikel 34 nævnte adfærd. Et forbehold over for konventionens artikel 34 vil have begrænset rækkevidde, fordi dansk ret som beskrevet ovenfor i vidt omfang gennem andre bestemmelser kriminaliserer den adfærd, som er omfattet af konventionen artikel 34. Forbeholdet vil reelt være teknisk begrundet, idet den gældende danske ordning har en anden teknisk udformning end konventionens artikel 34, men kan anses for at give en lige så god – eller bedre – beskyttelse som konventionens artikel 34.

2.4.3. Forældelse af strafansvar

Som nærmere beskrevet i pkt. 3 nedenfor finder Justitsministeriet, at der med henblik på at sikre, at dansk ret i alle tilfælde opfylder konventionens artikel 58 for så vidt angår tvangsægteskab, jf. artikel 37, og tvangsabort og tvangssterilisation, jf. artikel 39, bør gennemføres en lovændring, således at tvangsægteskab, tvangsabort og tvangssterilisation medtages i straffelovens § 94, stk. 4, i opregningen af de forbrydelser, hvor forældelsesfristen, hvis offeret er under 18 år, tidligst begynder at løbe, når offeret fylder 21 år.

2.4.4. Dansk straffemyndighed og krav om dobbelt strafbarhed

2.4.4.1. Konventionens artikel 44 vedrører straffemyndighed (jurisdiktion).

Stk. 1 pålægger de kontraherende parter at fastslå deres straffemyndighed bl.a. over alle strafbare handlinger omfattet af konventionen, som begås af en af deres statsborgere (*litra d*) eller af en person, som har fast bopæl på deres område (*litra e*). *Stk. 3* pålægger i den forbindelse – for så vidt angår de strafbare handlinger, der er omfattet af artikel 36, 37, 38 og 39 om henholdsvis seksuel vold, herunder voldtægt, tvangsægteskab, skamfering af de kvindelige kønsdele, tvangsabort og tvangssterilisation – de kontraherende parter at sikre, at deres straffemyndighed ikke er underlagt den betingelse, at handlingerne anses for strafbare på det område, hvor de blev begået.

Konventionens artikel 78, stk. 2, giver bl.a. mulighed for at tage helt eller delvist forbehold over for artikel 44, stk. 3.

2.4.4.2. Straffelovens regler om dansk straffemyndighed fremgår af lovens §§ 6-12.

Under dansk straffemyndighed hører bl.a. handlinger, som foretages inden for et fremmed myndighedsområde af en person, der på tidspunktet for sigtelsen har dansk indfødsret, er bosat i den danske stat eller har lignende fast ophold her i landet, hvis handlingen også er strafbar efter lovgivningen på gerningsstedet (dobbel strafbarhed), jf. straffelovens § 7, stk. 1, nr. 1. Kravet om dobbelt strafbarhed gælder dog ikke, hvis gerningsmanden også på gerningstidspunktet har den nævnte tilknytning her til landet og handlingen omfatter seksuel udnyttelse af børn, menneskehandel eller kvindelig omskæring eller er rettet mod nogen, der på gerningstidspunktet har den nævnte tilknytning her til landet, jf. straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2.

Handlinger, som foretages uden for et myndighedsområde af en person, der på tidspunktet for sigtelsen har dansk indfødsret, er bosat i den danske stat eller har lignende fast ophold her i landet, hører under dansk straffemyndighed, hvis handlinger af den pågældende art kan medføre højere straf end fængsel i 4 måneder, jf. straffelovens § 7, stk. 2.

Efter straffelovens § 8, nr. 5, hører handlinger desuden under dansk straffemyndighed, når de foretages uden for den danske stat, uanset hvor gerningsmanden hører hjemme, når handlingen er omfattet af en international bestemmelse, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at have straffemyndighed.

På denne baggrund vurderes det, at dansk ret i vidt omfang allerede opfylder kravene i konventionens artikel 44 til dansk straffemyndighed, og at dansk ret efter en ratifikation af konventionen i givet fald vil opfylde kravene fuldt ud.

Kravet om dansk straffemyndighed i konventionens artikel 44, stk. 1, litra d og e, er opfyldt ved straffelovens § 7, stk. 1 og 2.

Bestemmelsen i konventionens artikel 44, stk. 3, kræver, at dansk straffemyndighed i sager om seksuel vold, herunder voldtægt, tvangsægteskab, skamfering af de kvindelige kønsdele, tvangsabort og tvangssterilisation ikke er betinget af et krav om dobbelt strafbarhed. Dansk ret opfylder dette krav i alle tilfælde, hvor handlingen er rettet mod et dansk offer, jf. straffelovens § 7, stk. 2, litra b. Dansk ret opfylder endvidere helt generelt dette krav i sager om seksuel udnyttelse af børn og skamfering af de kvindelige kønsdele ("kvindelig omskæring"), jf. straffelovens § 7, stk. 2, litra a. Dansk ret opfylder derimod ikke på nuværende tidspunkt dette krav for så vidt angår seksuel vold, herunder voldtægt, begået over for voksne, tvangsægteskab, tvangsabort og tvangssterilisation i tilfælde, hvor handlingen er rettet mod et udenlandsk offer. Såfremt Danmark ratificerer konventionen uden forbehold over for artikel 44, stk. 3, vil dansk ret imidlertid efter en ratifikation af konventionen i kraft af

straffelovens § 8, nr. 5, opfylde kravet i artikel 44, stk. 3, fuldt ud.

2.4.4.3. Der blev i 2008 gennemført en samlet revision af straffelovens regler om dansk straffemyndighed, jf. lov nr. 490 af 17. juni 2008 om ændring af straffeloven og forskellige andre love (Dansk straffemyndighed), der trådte i kraft den 1. juli 2008. Lovændringen byggede på Jurisdiktionsudvalgets betænkning nr. 1488/2007 om dansk straffemyndighed.

Det var og er efter lovændringen fortsat et grundlæggende princip i dansk ret, at det er en betingelse for dansk straffemyndighed over danske statsborgere og personer med bopæl mv. i Danmark med hensyn til handlinger begået i udlandet, at handlingen også er strafbar efter lovgivningen på gerningsstedet (dobbel strafbarhed). Kravet om dobbelt strafbarhed bør derfor kun fraviges, hvis tungtvejende grunde taler for det. Det fremgår i den forbindelse af forarbejderne til lovændringen i 2008, at fravigelser af kravet om dobbelt strafbarhed bør reserveres til tilfælde, hvor der er et særligt beskyttelsesbehov, og hvor kravet om dobbelt strafbarhed rummer en reel risiko for omgåelse af danske straffebud ved, at gerningsmanden flytter sine aktiviteter til udlandet, jf. pkt. 3.3.5 og 3.3.6 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 16 fremsat den 28. november 2007, jf. Folketingstidende 2007-08, 2. samling, tillæg A, side 559-60.

Kravet om dobbelt strafbarhed gælder som nævnt generelt ikke i sager om seksuel udnyttelse af børn eller i sager om bortskæring af ydre kvindelige kønsorganer.

Kravet om dobbelt strafbarhed gælder som nævnt endvidere ikke, hvis offeret for forbrydelsen på gerningstidspunktet var dansk statsborger eller var bosat i Danmark eller havde lignende fast ophold i Danmark.

Hvis Danmark ratificerer Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet uden forbehold, følger det som nævnt af straffelovens § 8, nr. 5, at kravet om dobbelt strafbarhed herefter generelt ikke vil gælde i sager om seksuel vold, tvangsægteskab, tvangsabort og tvangssterilisation.

Da der efter Justitsministeriets opfattelse ikke er tungtvejende grunde, herunder et praktisk behov, for generelt at fravige kravet om dobbelt strafbarhed i de nævnte sager, bør Danmark ved ratifikationen af konventionen imidlertid tage forbehold for ikke at anvende konventionens artikel 44, stk. 3, for så vidt angår artikel 36, 37 og 39.

Det bemærkes, at det i den svenske betænkning om Sveriges tiltrædelse af konventionen foreslås, at Sverige tager forbehold for ikke at anvende konventionens artikel 44, stk. 3, i det omfang der efter gældende svensk ret stilles krav om dobbelt strafbarhed.

Det bemærkes endvidere, at eftersom kravet om dobbelt strafbarhed i forvejen ikke gælder, når offeret for forbrydelsen er dansk statsborger eller har bopæl mv. i Danmark, vil

gerningsmanden ikke kunne omgå strafbestemmelser i den danske straffelov ved at tage et offer med fra Danmark til udlandet og begå forbrydelsen dér.

2.4.5. Politianmeldelse i bopælsstaten

Efter konventionens artikel 62, stk. 2, skal de kontraherende parter sikre, at ofre for strafbare handlinger omfattet af konventionen skal kunne indgive klage til de kompetente myndigheder i den kontraherende stat, hvor de har bopæl, også når de strafbare handlinger er begået i en anden kontraherende stat.

Det fremgår af den forklarende rapport pkt. 329, at artikel 62, stk. 2, er baseret på artikel 11, stk. 2 og 3, i Rådets rammeafgørelse af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager. Denne rammeafgørelse gælder for Danmark, og muligheden for at indgive anmeldelse i Danmark vedrørende en lovovertrædelse, der er begået i udlandet, er omtalt i pkt. 6.1 i Rigsadvokatens meddelelse nr. 8/2007 (rettet juli 2013) om vejledning, orientering og underretning af forurettede i straffesager, udpegning af en kontaktperson for forurettede og vidner mv.

Konventionens artikel 62, stk. 2, vil på denne baggrund kunne gennemføres i Danmark ved en ændring af den nævnte rigsadvokatmeddelelse.

2.4.6. Færøerne og Grønland

Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet pålægger som tidligere omtalt de kontraherende stater en lang række forpligtelser ikke blot på det strafferetlige og straffeprocessuelle område, men også med hensyn til erstatningsret, familieret og udlænderret, hvortil kommer forpligtelser på socialområdet, sundhedsområdet og undervisningsområdet og med hensyn til generel ligestillingspolitik.

Nogle af disse områder er overtaget af Færøerne og Grønland – herunder for Grønland navnlig socialområdet, sundhedsområdet og undervisningsområdet og for Færøerne undervisningsområdet, strafferetten, formueretten og væsentlige dele af socialområdet og sundhedsområdet.

Justitsministeriet har på denne baggrund anmodet de færøske og grønlandske myndigheder om en udtalelse om, hvorvidt Færøerne og Grønland ønsker at blive omfattet af Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet.

Ønsker Færøerne og Grønland at blive omfattet af konventionen, vil regeringen i samarbejde med de færøske og grønlandske myndigheder afklare, om en anvendelse af konventionen på Færøerne og i Grønland vil kræve ændringer i dansk og henholdsvis færøsk og grønlandsk lovgivning.

Såfremt spørgsmålet om konventionens anvendelse på Færøerne og i Grønland ikke måtte være afklaret ved ratifikationen af Europarådets konvention til forebyggelse og be-

kæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet, vil regeringen i medfør af konventionens artikel 77 tage territorialt forbehold med hensyn til konventionens anvendelse på Færøerne og i Grønland.

2.4.7. Sammenfatning

Efter en vedtagelse af lovforslaget vil regeringen ratificere Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet. Regeringen vil ved ratifikationen i medfør af konventionens artikel 78, stk. 3, tage forbehold for at benytte ikke-strafferetlige sanktioner i stedet for strafferetlige sanktioner for den i artikel 34 nævnte adfærd. Regeringen vil endvidere ved ratifikationen i medfør af konventionens artikel 78, stk. 2, tage forbehold om ikke at anvende konventionens artikel 44, stk. 3, for så vidt angår artikel 36, 37 og 39. Hvis spørgsmålet om konventionens anvendelse på Færøerne og i Grønland ikke er afklaret inden da, vil regeringen endelig ved ratifikationen i medfør af konventionens artikel 77 angive, at konventionen indtil videre ikke skal finde anvendelse for Færøerne og Grønland.

Endvidere vil der efter en vedtagelse af lovforslaget skulle gennemføres en ændring af Rigsadvokatens meddelelse nr. 8/2007 (rettet juli 2013) om vejledning, orientering og underretning af forurettede i straffesager, udpegning af en kontaktperson for forurettede og vidner mv. med henblik på at gennemføre konventionens artikel 62, stk. 2, om politianmeldelse i bopælslandet af strafbare forhold omfattet af konventionen, som er begået i en anden kontraherende stat.

3. Forældelse af strafansvar

3.1. Gældende ret

En lovovertrædelse straffes ikke, når der er indtrådt forældelse efter reglerne i straffelovens kapitel 11.

Der er i straffelovens § 93, stk. 1, fastsat følgende almindelige forældelsesfrister, der efter § 94, stk. 1, regnes fra den dag, da den strafbare virksomhed eller undladelse er ophørt:

- 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år for overtrædelsen.
- 5 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 4 år for overtrædelsen.
- 10 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 10 år for overtrædelsen.
- 15 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel på bestemt tid.

Efter straffelovens § 94, stk. 4, regnes disse almindelige forældelsesfrister for en række forbrydelser dog tidligst fra den dag, hvor den forurettede fylder 21 år. Straffelovens § 94, stk. 4, omfatter navnlig incest, voldtægt, seksuelt forhold opnået ved at udnytte en persons sindssygdom eller mentale retardering, seksuelt forhold ved groft misbrug af visse afhængighedsforhold, seksuelt forhold ved at udnytte en forveksling, seksuelt forhold til barn under 15 år eller til sted-

barn mv. under 18 år, bortskæring af kvindelige ydre kønsorganer og menneskehandel, hvis offeret er under 18 år. Straffelovens § 94, stk. 4, omfatter endvidere blufærdighedskrænkelser over for et barn under 15 år.

3.2. Lovforslagets udformning

Efter artikel 58 i Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet skal forældelsesfristen vedrørende strafbare handlinger omfattet af konventionens artikel 36, 37, 38 og 39 om henholdsvis seksuel vold, herunder voldtægt, tvangsægteskab, skamfering af de kvindelige kønsdele, tvangsabort og tvangssterilisation være tilstrækkelig lang og afpasset efter grovheden af den pågældende strafbare handling, således at retsforfølgning effektivt kan indledes, når offeret har nået myndighedsalderen.

Myndighedsalderen er i Danmark 18 år, jf. værgemålslovens § 1.

De gældende danske regler om, at forældelse af strafansvaret for visse forbrydelser først begynder at løbe den dag, den forurettede fylder 21 år, medfører, at dansk ret med sikkerhed opfylder konventionens artikel 58 for så vidt angår seksuel vold, jf. artikel 36, og skamfering af de kvindelige kønsdele, jf. artikel 38.

For så vidt angår tvangsægteskab, tvangsabort og tvangssterilisation vil forældelsesfristen afhængig af de nærmere omstændigheder normalt være 5 eller 10 år, som efter de gældende danske regler regnes fra den dag, hvor ægteskabet blev indgået eller aborten eller sterilisationen foretaget. Hvis forbrydelsen foretages over for et barn, vil det dermed kunne forekomme, at forældelsen indtræder, før offeret bliver myndigt, eller så kort tid efter, at offeret fylder 18 år, at det ikke opfylder konventionens krav om, at forældelse tidligst må indtræde tilstrækkelig lang tid efter, at offeret er blevet myndigt.

Med henblik på at sikre, at dansk ret i alle tilfælde opfylder konventionens artikel 58 for så vidt angår tvangsægteskab, jf. artikel 37, og tvangsabort og tvangssterilisation, jf. artikel 39, foreslås det at ændre straffelovens § 94, stk. 4, således at tvangsægteskab, tvangsabort og tvangssterilisation medtages i opregningen af de forbrydelser, hvor forældelsesfristen, hvis offeret er under 18 år, tidligst begynder at løbe, når offeret fylder 21 år.

Der henvises til lovforslagets § 1 (ændring af straffelovens § 94, stk. 4) og bemærkningerne hertil.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen af betydning

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslaget har været sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre og Vestre Landsret, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Datatilsynet, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Offentlige Anklagere, Politiforbundet, Advokatrådet, Danske Advokater, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Amnesty International, Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, Børns Vilkår, Center mod Menneskehandel, Danner, Dansk Anti-Stalking Forening, Dansk Kvindesamfund, Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Regioner, Det Kriminalpræventive Råd, EXIT Kollegiet, Foreningen af Socialchefer, Gadejuristen, Hjælp Voldsofre, Institut for Menneskerettigheder, Joan-Søstre, KFUKs sociale arbejde, KL, Kompetencecenter Prostitution, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), Kvinderådet, Landsforeningen for Voldsramte Kvinder, Landsorganisationen af Kvindekrisecentre (LOKK), Landsorganisationen mod seksuelle overgreb, Offerrådgivningen i Danmark, Pro Vest, Red Barnet, Reden International, Reden København, Reden Odense, Reden Aarhus, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Seksualpolitisk Forum, Sexarbejdernes Interesseorganisation og Svanegrupperne.

10. Sammenfattende skema

Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen af betydning
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for bøgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

(Straffeloven)

Til nr. 1 og 2 (§ 94, stk. 4)

Det foreslås at ændre straffelovens § 94, stk. 4, således at tvangsægteskab, tvangsabort og tvangssterilisation medtages i opregningen af de forbrydelser, hvor forældelsesfristen, hvis offeret er under 18 år, tidligst begynder at løbe, når offeret fylder 21 år.

Med *nr. 1* foreslås det at ændre § 94, stk. 4, 1. pkt., således at der indsættes en henvisning til § 260, stk. 2, der omfatter ulovlig tvang til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed. Forslaget indebærer, at forældelsesfristen for ulovlig tvang til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed over for en person under 18 år tidligst regnes fra den dag, den forurettede fylder 21 år.

Med *nr. 2* foreslås det at indsætte et nyt 2. pkt. i § 94, stk. 4, hvorefter det samme som anført i 1. pkt. skal gælde overtrædelse af §§ 244, 245 og 246 i form af svangerskabsafbrydelse, fosterreduktion eller sterilisation uden samtykke over for en person under 18 år. Forslaget medfører, at forældelsesfristen for et legemsangreb, der er omfattet af straffelovens §§ 244, 245 eller 246, og som indebærer svangerskabsafbrydelse, fosterreduktion eller sterilisation uden samtykke over for en person under 18 år, tidligst regnes fra den dag, den forurettede fylder 21 år. Begreberne svangerskabsafbrydelse, fosterreduktion og sterilisation skal forstås på samme måde som i sundhedslovgivningen.

Det gældende § 94, stk. 4, 2. pkt., som bliver 3. pkt., om yderligere udskydelse af begyndelsestidspunktet for forældelse, hvis gerningsmanden på strafbar måde tvinger offeret til at undlade at anmelde en lovovertrædelse til politiet, foreslås ikke ændret. Denne bestemmelse vil imidlertid fremover også omfatte tvang til at undlade at anmelde et tvangsægteskab, en tvangsabort eller en tvangssterilisation til politiet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

(Ikrafttræden)

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juni 2014.

Danmark vil dermed den 1. juni 2014 opfylde de krav, som Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet stiller, når Danmark ved ratifikationen tager de forbehold, som er beskrevet i pkt. 2.4.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Danmark vil dermed også straks efter lovforslagets vedtagelse i Folketinget kunne ratificere konventionen, når blot konventionen tidligst træder i kraft for Danmark den 1. juni 2014. Da konventionen træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af det 10. ratifikationsinstrument, betyder det, at Danmark med den foreslåede ikrafttrædelsesdato for lovforslaget tidligst vil kunne ratificere konventionen i februar 2014.

Endvidere vil der efter en vedtagelse af lovforslaget – og før konventionens ikrafttræden for Danmark – skulle gennemføres en ændring af Rigsadvokatens meddelelse nr. 8/2007 (rettet juli 2013) om vejledning, orientering og underretning af forurettede i straffesager, udpegning af en kontaktperson for forurettede og vidner mv. med henblik på at gennemføre konventionens artikel 62, stk. 2, om politianmeldelse i bopælslandet af strafbare forhold omfattet af konventionen, som er begået i en anden kontraherende stat.

Det foreslås i *stk. 2*, at de foreslåede ændringer af straffelovens § 94, stk. 4 (lovforslagets § 1), om begyndelsestidspunktet for forældelse i sager om tvangsægteskab, tvangsabort og tvangssterilisation også skal finde anvendelse på lovovertrædelser, der er begået før lovens ikrafttræden, medmindre forældelse efter de hidtil gældende regler er indtrådt før lovens ikrafttræden.

De foreslåede ændringer af straffelovens § 94, stk. 4, indebærer, at reglen om udskydelse af begyndelsestidspunktet for forældelse til forurettedes fyldte 21. år fremover som noget nyt også vil omfatte ulovlig tvang til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed (straffelovens § 260, stk. 2), tvangsabort og tvangssterilisation begået over for en person under 18 år.

*Til § 3**(Territorial gyldighed)*

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed. Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Som beskrevet i pkt. 2.4.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger vil regeringen ved ratifikationen af Europarå-

dets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet tage territorialt forbehold for anvendelsen af konventionen for Færøerne og Grønland, såfremt spørgsmålet om konventionens anvendelse på Færøerne og i Grønland ikke er afklaret inden da.

Bilag 1

Europarådets konvention af 11. maj 2011 til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet

Præambel

Europarådets medlemsstater og de øvrige parter, der undertegner denne konvention,

der minder om konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og de grundlæggende frihedsrettigheder (ETS nr. 5, 1950) med tilhørende protokoller, den europæiske socialpagt (ETS nr. 35, 1961, revideret i 1996, ETS nr. 163), Europarådets konvention om indsatsen mod menneskehandel (CETS nr. 197, 2005) og Europarådets konvention om beskyttelse af børn mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug (CETS nr. 201, 2007);

der minder om følgende henstillinger fra Ministerkomitéen til Europarådets medlemsstater: henstilling Rec(2002)5 om beskyttelse af kvinder mod vold, henstilling CM/Rec(2007)17 om normer og mekanismer for ligestilling mellem kønnene, henstilling CM/Rec(2010)10 om kvinders og mænds roller i konfliktforebyggelse og -løsning og fredsskabelse, og andre relevante henstillinger;

der tager hensyn til den voksende mængde afgørelser fra den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der fastsætter vigtige normer inden for området vold mod kvinder;

under hensyntagen til såvel den internationale konvention om civile og politiske rettigheder (1966), den internationale konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder (1966), de Forenede Nationers konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination af kvinder ("CEDAW", 1979) med den tilhørende frivillige protokol (1999), som generel henstilling nr. 19 fra CEDAW-komitéen om vold mod kvinder, de Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder (1989) med tilhørende frivillige protokoller (2000) og de Forenede Nationers konvention om rettigheder for personer med handicap (2006);

under hensyntagen til Rom-statutten for den Internationale Straffedomstol (2002);

der minder om de grundlæggende principper i international humanitær ret og især Geneve-konventionen (IV) om beskyttelse af civilpersoner i krigstid (1949) med tilhørende tillægsprotokoller I og II (1977);

der fordømmer enhver form for vold mod kvinder og vold i hjemmet;

der erkender, at opnåelse af *de jure* (formel) og *de facto* (reel) ligestilling mellem kvinder og mænd er et af nøgleelementerne i forebyggelsen af vold mod kvinder;

der erkender, at vold mod kvinder er et udtryk for en historisk ulighed i magtforholdet mellem kvinder og mænd, som har ført til mænds dominans over, og diskriminering af, kvinder og har forhindret kvinders fulde udvikling;

der erkender, at vold mod kvinder i sin struktur er kønsbetinget, og at vold mod kvinder er en af de væsentligste sociale mekanismer, hvormed kvinder tvinges til at indtage en underordnet stilling sammenlignet med mænd;

der med dyb bekymring erkender, at kvinder og piger ofte udsættes for alvorlige former for vold, såsom vold i hjemmet, seksuel chikane, voldtægt, tvangsægteskab, kriminalitet begået under påberåbelse af såkaldt "ære" og skamfering af kønsdelene, som udgør en alvorlig overtrædelse af kvinders og pigers menneskerettigheder og er en væsentlig hindring for opnåelse af ligestilling mellem kvinder og mænd;

der erkender, at der løbende sker overtrædelse af civilbefolkningens menneskerettigheder under væbnet konflikt, og at det især rammer kvinder i form af udbredt og systematisk voldtægt, og at der er et potentiale for øget kønsbetinget vold såvel under konflikter som efter deres afslutning;

der erkender, at kvinder og piger har en højere risiko for at blive udsat for kønsbetinget vold end mænd;

der erkender, at vold i hjemmet rammer kvinder i uforholdsmæssig grad, og at mænd også kan være ofre for vold i hjemmet;

der erkender, at børn er ofre for vold i hjemmet, herunder som vidner til vold i familien;

der ønsker at skabe et Europa, hvor der ikke begås vold mod kvinder og vold i hjemmet,

er blevet enige om følgende:

Kapitel I – Formål, definitioner, ligestilling og ikke-diskrimination, generelle forpligtelser

Artikel 1 – Konventionens formål

1. Denne konvention har til formål:

a) at beskytte kvinder mod alle former for vold og at forebygge, retsforfølge og udrydde vold mod kvinder og vold i hjemmet,

b) at bidrage til udryddelsen af alle former for diskrimination af kvinder og at fremme reel ligestilling mellem kvinder og mænd og herunder at hjælpe kvinder til selvstændiggørelse,

c) at skabe en omfattende ramme, politikker og foranstaltninger, der beskytter og hjælper alle ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet,

d) at fremme internationalt samarbejde med henblik på at udrydde vold mod kvinder og vold i hjemmet,

e) at yde støtte og bistand til organisationer og retshåndhævelsesorganer med henblik på etablering af et effektivt samarbejde, således at der kan gøres en integreret indsats for at udrydde vold mod kvinder og vold i hjemmet.

2. Ved denne konvention oprettes en særlig overvågningsmekanisme, der skal sikre, at parterne effektivt gennemfører konventionens bestemmelser.

Artikel 2 – Konventionens anvendelsesområde

1. Denne konvention finder anvendelse på alle former for vold mod kvinder, herunder vold i hjemmet, som rammer kvinder i uforholdsmæssig grad.

2. Parterne opfordres til at anvende denne konvention på alle former for vold i hjemmet. Parterne skal ved gennemførelsen af konventionens bestemmelser især være opmærksomme på kvinder, der udsættes for kønsbetinget vold.

3. Denne konvention gælder i fredstid og i forbindelse med væbnet konflikt.

Artikel 3 – Definitioner

I denne konvention:

a) skal udtrykket ”vold mod kvinder” forstås som en overtrædelse af menneskerettighederne og en form for diskrimination af kvinder, og det omfatter alle former for kønsbetinget vold, som medfører, eller som

sandsynligvis medfører, fysisk, seksuel, psykisk eller økonomisk overlast eller lidelse for kvinder, herunder trusler om sådanne handlinger, tvang eller vilkårlig frihedsberøvelse, hvad enten dette sker i den offentlige eller den private sfære,

b) skal udtrykket ”vold i hjemmet” forstås som alle former for fysisk, seksuel, psykisk eller økonomisk vold, som forekommer inden for familien eller i hjemmet eller mellem tidligere eller nuværende ægtefæller eller partnere, uanset om gerningsmanden deler eller tidligere har delt bolig med ofret,

c) skal udtrykket ”køn” forstås som de socialt konstruerede roller, adfærdsmønstre, aktiviteter og egenskaber, som et givent samfund anser for at være passende for kvinder og mænd,

d) skal udtrykket ”kønsbetinget vold mod kvinder” forstås som vold, der forøves mod en kvinde i kraft af hendes køn, eller som rammer kvinder i uforholdsmæssig grad,

e) skal udtrykket ”offer” forstås som enhver fysisk person, der udsættes for den adfærd, som er beskrevet i litra a og b,

f) dækker udtrykket ”kvinder” også piger under 18 år.

Artikel 4 – Grundlæggende rettigheder, ligestilling og ikke-diskrimination

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der er nødvendige for at fremme og beskytte retten for alle mennesker, i særdeleshed kvinder, til at leve uden vold i såvel den offentlige som den private sfære.

2. Parterne fordømmer alle former for diskrimination af kvinder og træffer uden ophold de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der er nødvendige for dens forebyggelse, særligt ved:

– i deres nationale forfatninger eller i anden passende lovgivning at indarbejde princippet om ligestilling mellem kvinder og mænd og sikre dets anvendelse i praksis,

– at forbyde diskrimination af kvinder, om nødvendigt ved hjælp af sanktioner i relevant omfang,

– at ophæve enhver lov og praksis, som diskriminerer kvinder.

3. Parternes gennemførelse af denne konventions bestemmelser, især foranstaltningerne til beskyttelse af ofres rettigheder, skal sikres uden nogen form for diskrimination, det være sig på grund af biologisk køn, sociokulturelt køn, race, hudfarve, sprog, religion, politisk eller anden orientering, national eller social oprindelse, tilknytning til et nationalt mindretal, ejendom, fødsel, seksuel orientering, kønsidentitet, alder, sundhedstilstand, handicap, ægteskabelig status, indvandrers- eller flygtningestatus eller anden status.

4. Særlige foranstaltninger, der er nødvendige for at forebygge og beskytte kvinder mod kønsbetinget vold, betragtes ikke som diskrimination i henhold til denne konvention.

Artikel 5 – Staternes forpligtelser og rettidig omhu

1. Parterne afholder sig fra at udøve nogen form for vold mod kvinder og sikrer, at denne forpligtelse overholdes af statslige myndigheder, embedsmænd, befuldmægtigede, institutioner og andre, der optræder på statens vegne.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der er nødvendige for at udvise rettidig omhu i forbindelse med forebyggelse, efterforskning, idømmelse af straf og ydelse af erstatning for voldshandlinger omfattet af denne konvention og begået af ikke-statslige aktører.

Artikel 6 – Politikker der tager hensyn til kønnes forskellighed

Parterne forpligter sig til at inddrage hensyn til kønnes forskellighed i gennemførelsen af denne konventions bestemmelser og evalueringen af deres gennemslagskraft og til at fremme og effektivt gennemføre politikker til ligestilling af kvinder og mænd og fremme af kvinders selvstændiggørelse.

Kapitel II – Integrerede politikker og dataindsamling

Artikel 7 – Omfattende og koordinerede politikker

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der er nødvendige til vedtagelse og gennemførelse af landsdækkende effektive, omfattende og koordinerede politikker indeholdende alle relevante foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af alle former for vold omfattet af denne konvention, og som gør det muligt at reagere holistisk på vold mod kvinder.
2. Parterne sikrer, at alle foranstaltninger indeholdt i de i stk. 1 anførte politikker tager udgangspunkt i ofrets rettigheder, og at politikkerne gennemføres i et effektivt samarbejde mellem alle relevante organer, institutioner og organisationer.
3. Foranstaltninger, som træffes i henhold til denne artikel, inddrager i behørigt omfang alle relevante aktører, som f.eks. statslige organer, nationale, regionale og lokale parlamenter og myndigheder, nationale menneskerettighedsinstitutioner og organisationer i civilsamfundet.

Artikel 8 – Økonomiske ressourcer

Parterne tildeler de økonomiske og menneskelige ressourcer, der er nødvendige for at sikre en hensigtsmæssig gennemførelse af integrerede politikker, foranstaltninger og programmer til forebyggelse og bekæmpelse af alle former for vold omfattet af denne konvention, herunder sådanne, som gennemføres af ikke-statslige organisationer og civilsamfundet.

Artikel 9 – Ikke-statslige organisationer og civilsamfundet

Parterne giver anerkendelse, opmuntring og støtte på alle niveauer til de relevante ikke-statslige organisationer og civilsamfundet i deres arbejde med aktivt at bekæmpe vold mod kvinder og etablerer et effektivt samarbejde med disse organisationer.

Artikel 10 – Koordinerende organ

1. Parterne udpeger eller opretter et eller flere officielle organer med ansvar for koordinering, gennemførelse, overvågning og evaluering af politikker og foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af alle former for vold omfattet af denne konvention. Disse organer koordinerer den i artikel 11 omtalte indsamling af data, analyserer disse data og videreformidler resultaterne.
2. Parterne sikrer, at de i medfør af denne artikel udpegede eller oprettede organer modtager oplysninger af generel karakter om foranstaltninger truffet i medfør af kapitel VIII.
3. Parterne sikrer, at de i medfør af denne artikel udpegede eller oprettede organer har den fornødne kapacitet til at kommunikere direkte med og knytte forbindelse til deres modstykker hos andre parter.

Artikel 11 – Dataindsamling og forskning

1. Med henblik på gennemførelsen af denne konvention forpligter parterne sig til:

a) med regelmæssige mellemrum at indsamle kønsopdelte relevante statistiske oplysninger om sager omhandlende alle former for vold omfattet af denne konvention,

b) at støtte forskning i alle former for vold omfattet af denne konvention med henblik på at studere kerneårsager og virkninger, forekomster og domfældelsesprocenter, samt gennemslagskraften af de foranstaltninger, der er truffet for at gennemføre denne konvention.

2. Parterne bestræber sig på med regelmæssige mellemrum at gennemføre befolkningsbaserede undersøgelser for at bedømme forekomsten af og tendenserne inden for alle former for vold omfattet af denne konvention.

3. Parterne sørger for, at de i medfør af denne artikel indsamlede oplysninger tilgår den i artikel 66 nævnte ekspertgruppe med henblik på at stimulere internationalt samarbejde og muliggøre international benchmarking.

4. Parterne sørger for, at de i medfør af denne artikel indsamlede oplysninger gøres tilgængelige for offentligheden.

Kapitel III – Forebyggelse

Artikel 12 – Generelle forpligtelser

1. Parterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at fremme ændringer i de sociale og kulturelle adfærdsmønstre hos kvinder og mænd med henblik på at udrydde fordomme, sædvaner, traditioner og al anden praksis, som bygger på forestillingen om kvinders underlegenhed eller stereotype roller for kvinder og mænd.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der er nødvendige for at forebygge alle former for vold omfattet af denne konvention, som udøves af fysiske eller juridiske personer.

3. Enhver foranstaltning, som træffes i medfør af dette kapitel, skal tage hensyn til og fokusere på de særlige behov hos personer, som er sårbare på grund af særlige omstændigheder, og skal tage udgangspunkt i alle ofres menneskerettigheder.

4. Parterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfordre alle i samfundet, især mænd og drenge, til at bidrage aktivt til forebyggelsen af alle former for vold omfattet af denne konvention.

5. Parterne sikrer, at kultur, sædvaner, religion, tradition eller såkaldt ”ære” ikke kan påberåbes som begrundelse for nogen af de voldshandlinger, der er omfattet af denne konvention.

6. Parterne træffer de nødvendige foranstaltninger til fremme af programmer og aktiviteter til selvstændiggørelse af kvinder.

Artikel 13 – Bevidstgørelse

1. Parterne fremmer eller gennemfører med regelmæssige mellemrum og på alle niveauer bevidstgørelseskampanjer eller -programmer, bl.a. i samarbejde med nationale menneskerettighedsinstitutioner og ligestillingsorganer, organisationer i civilsamfundet og ikke-statslige organisationer, især kvindeorganisationer, alt efter omstændighederne, med henblik på at øge offentlighedens bevidsthed om og forståelse af de forskellige måder, hvorpå alle former for vold omfattet af denne konvention kommer til udtryk, hvilke konsekvenser de har for børnene, og behovet for at forebygge denne vold.

2. Parterne sikrer, at der sker bred formidling til offentligheden af oplysninger om de foranstaltninger, der er til rådighed til forebyggelse af voldshandlinger omfattet af denne konvention.

Artikel 14 – Undervisning

1. Parterne træffer i behørigt omfang de foranstaltninger, der er nødvendige for, at pensumlister og læseplaner på alle niveauer med støtte af undervisningsmateriale tilpasset det enkelte klassetrin behandler emner som f.eks. ligestilling mellem kvinder og mænd, ikke-stereotype kønsroller, gensidig respekt, ikke-voldelig løsning af konflikter mellem mennesker, kønsbetinget vold mod kvinder og retten til personlig integritet.
2. Parterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at fremme de i stk. 1 nævnte principper i uformelle uddannelsessammenhænge samt inden for sport, kultur- og fritidsaktiviteter og i medierne.

Artikel 15 – Uddannelse af fagfolk

1. Parterne tilvejebringer eller styrker behørig uddannelse af de relevante faggrupper, som arbejder med ofre for eller gerningsmænd til alle former for vold omfattet af denne konvention, om emnerne forebyggelse og konstatering af sådan vold, ligestilling mellem kvinder og mænd, ofrenes behov og rettigheder og forebyggelse af sekundær offergørelse.
2. Parterne skal opfordre til, at den i stk. 1 nævnte uddannelse omfatter undervisning i koordineret tværinstitutionelt samarbejde med det formål at muliggøre en omfattende og hensigtsmæssig håndtering af henvisninger i sager omhandlende de voldshandlinger, der er omfattet af denne konvention.

Artikel 16 – Forebyggende intervention og behandlingsprogrammer

1. Parterne træffer de nødvendige lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger til etablering af eller støtte til programmer, der har til formål at lære gerningsmænd til vold i hjemmet at tilegne sig en ikke-voldelig adfærd i deres samvær med andre mennesker med henblik på at forhindre yderligere vold og ændre voldelige adfærdsmønstre.
2. Parterne træffer de nødvendige lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger til etablering af eller støtte til behandlingsprogrammer, der har til formål at forebygge tilbagefald hos gerningsmænd, især hos seksualforbrydere.
3. Ved etableringen af de i stk. 1 og 2 nævnte foranstaltninger sikrer parterne, at der er primært fokus på ofrenes sikkerhed, adgang til støtte og menneskerettigheder, og at de nævnte programmer i behørigt omfang etableres og gennemføres i tæt koordinering med særlige støttetilbud til ofrene.

Artikel 17 – Inddragelse af den private sektor og medierne

1. Parterne opfordrer den private sektor, sektoren for informations- og kommunikationsteknologi og medierne til, med behørig respekt for ytringsfriheden og deres uafhængighed, at deltage i udarbejdelsen og gennemførelsen af politikker og som led i deres selvjustits at fastsætte retningslinjer og normsæt til forebyggelse af vold mod kvinder og til at øge respekten for kvinders værdighed.
2. Parterne skal i samarbejde med aktører i den private sektor udvikle og fremme færdighederne hos børn, forældre og pædagoger til håndtering af informations- og kommunikationsmiljøet, som giver adgang til nedværdigende indhold af seksuel eller voldelig karakter, som kan være skadeligt.

Kapitel IV – Beskyttelse og støtte

Artikel 18 – Generelle forpligtelser

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, som er nødvendige for at beskytte alle ofre mod yderligere voldshandlinger.

2. Parterne træffer i overensstemmelse med national lovgivning de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at der findes passende mekanismer til etablering af et effektivt samarbejde mellem alle relevante statslige myndigheder, herunder retsvæsenet, anklagemyndigheden, retshåndhævelsesorganer, lokale og regionale myndigheder, ikke-statslige organisationer og andre relevante organisationer og enheder, i deres indsats for at beskytte og yde støtte til ofre for og vidner til alle former for vold omfattet af denne konvention, herunder ved henvisning til de generelle og særlige støttetilbud, som er nærmere beskrevet i artikel 20 og 22 i denne konvention.

3. Parterne sikrer, at de i medfør af dette kapitel truffene foranstaltninger:

- hviler på en kønsbestemt forståelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet med fokus på menneskerettigheder og ofrets sikkerhed,
- hviler på en integreret tilgang, som tager højde for forholdet mellem ofre, gerningsmænd, børn og deres bredere sociale miljø,
- sigter mod at undgå sekundær offergørelse,
- sigter mod at give kvindelige voldsofre mulighed for selvstændiggørelse og økonomisk uafhængighed,
- i behørigt omfang muliggør placering på samme adresse af flere forskellige beskyttelses- og støttetilbud,
- fokuserer på de særlige behov der gælder for sårbare personer, herunder børn, der er ofre, og sørger for, at foranstaltningerne tilbydes disse personer.

4. Tilbuddet om ydelser må ikke gøres afhængigt af ofrets villighed til at foretage politianmeldelse eller vidne mod en gerningsmand.

5. Parterne træffer behørigte foranstaltninger til tilvejebringelse af konsulær og anden beskyttelse og støtte til deres statsborgere og andre ofre med krav på en sådan beskyttelse i medfør af parternes forpligtelser i henhold til folkeretten.

Artikel 19 – Information

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at der tilgås ofre tilstrækkelige og rettidige oplysninger om eksisterende støttetilbud og juridiske foranstaltninger, og at dette sker på et sprog, som de forstår.

Artikel 20 – Generelle støttetilbud

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at ofre har adgang til tilbud, der letter deres restitution efter udsættelsen for vold. Sådanne foranstaltninger bør om nødvendigt omfatte juridisk og psykologisk rådgivning, økonomisk bistand og hjælp med bolig, uddannelse, undervisning og beskæftigelse.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at ofre har adgang til sundhedsydelser og sociale tilbud og ydelser, at disse tilbud og ydelser har tilstrækkeligt med ressourcer, og at de fagfolk, der hjælper ofrene og henviser dem til passende tilbud, er uddannet dertil.

Artikel 21 – Bistand til individuelle/kollektive klager

Parterne sikrer, at ofre modtager oplysninger om og har adgang til gældende regionale og internationale procedurer for individuelle og kollektive klager. Parterne fremmer tilvejebringelsen af forstående og velorienteret bistand til ofre i forbindelse med indgivelsen af sådanne klager.

Artikel 22 – Særlige støttetilbud

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for med en passende geografisk fordeling at kunne yde eller tilvejebringe omgående kort- eller langvarige særlige støttetilbud til ethvert offer for voldshandlinger omfattet af denne konvention.
2. Parterne yder eller tilvejebringer særlige støttetilbud tiltænkt kvinder til alle kvindelige volds ofre og deres børn.

Artikel 23 – Krisecentre

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at etablere passende, lettilgængelige krisecentre i tilstrækkeligt antal med henblik på at tilbyde sikkert ophold og yde proaktiv, udfarende hjælp til ofre, især kvinder og børn.

Artikel 24 – Telefonrådgivning

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at etablere en gratis landsdækkende, døgnbemandet telefonrådgivning, som under tavshedspligt eller med behørig hensyntagen til de radsøgendes anonymitet kan yde rådgivning vedrørende alle former for vold omfattet af denne konvention.

Artikel 25 – Støtte til ofre for seksuel vold

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at etablere et tilstrækkeligt antal passende, lettilgængelige krise- eller henvisningscentre for voldtægtsofre med henblik på at give adgang til lægelige og retslægelige undersøgelser, traumestøtte og rådgivning.

Artikel 26 – Beskyttelse af og støtte til børn, der været vidner

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at tilbuddene om beskyttelse af og støtte til ofre tager behørigt hensyn til rettigheder og behov for børn, der har været vidner til alle former for vold omfattet af denne konvention.
2. Foranstaltninger truffet i henhold til denne artikel omfatter alderssvarende psykosocial rådgivning til børn, der har været vidner til alle former for vold omfattet af denne konvention, og skal tage behørigt hensyn til barnets bedste.

Artikel 27 – Anmeldelse

Parterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfordre enhver, som har været vidne til udøvelsen af voldshandlinger omfattet af denne konvention, eller som har rimelig grund til at tro, at en sådan handling vil blive forøvet, eller at der kan forventes yderligere voldshandlinger, til at anmelde dette til de kompetente organisationer eller myndigheder.

Artikel 28 – Anmeldelse fra fagfolk

Parterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at den nationale lovgivnings bestemmelser om tavshedspligt for visse faggrupper ikke stiller sig hindrende i vejen for at de, såfremt omstændighederne taler derfor, foretager anmeldelse til de kompetente organisationer eller myndigheder i situati-

oner, hvor de har rimelig grund til at tro, at der er blevet begået en alvorlig voldshandling, som er omfattet af denne konvention, og at der forventeligt vil ske yderligere alvorlige voldshandlinger.

Kapitel V – Materiel ret

Artikel 29 – Civilretlige søgsmål og retsmidler

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for, at ofre har passende civilretlige retsmidler til rådighed mod gerningsmanden.
2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger der er nødvendige for, at ofre i overensstemmelse med folkerettens grundprincipper har passende civilretlige retsmidler til rådighed mod statslige myndigheder, der ikke har opfyldt deres forpligtelse til at træffe de nødvendige forebyggende eller beskyttende foranstaltninger inden for deres beføjelser.

Artikel 30 – Erstatning

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at ofre har ret til at kræve erstatning fra gerningsmanden for enhver strafbar handling omfattet af denne konvention.
2. Personer, som har lidt alvorlig fysisk eller sundhedsmæssig overlast, tildeles en passende erstatning af staten, i det omfang sådan overlast ikke dækkes fra andet hold, såsom gerningsmanden, en forsikring eller statsfinansierede sundheds- og socialydelse. Dette fratager ikke parterne muligheden for at gøre regres mod gerningsmanden for den tildelte erstatning, når blot der tages behørigt hensyn til ofrets sikkerhed.
3. Foranstaltninger truffet i henhold til stk. 2 skal sikre, at erstatning ydes inden for et rimeligt tidsrum.

Artikel 31 – Forældremyndighed, samvær og sikkerhed

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at voldshandlinger omfattet af denne konvention tages i betragtning, når der træffes beslutning om forældremyndighed og samvær i forhold til børn.
2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at udøvelsen af samvær eller forældremyndighed ikke udgør en risiko i forbindelse med ofrets eller børns rettigheder og sikkerhed.

Artikel 32 – Civilretlige konsekvenser af tvangsægteskaber

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at et ægteskab indgået under tvang kan ugyldiggøres, annulleres eller opløses, uden at der derved påføres ofret en urimelig økonomisk eller administrativ byrde.

Artikel 33 – Psykisk vold

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at det er strafbart med forsæt at forøve alvorlig skade på en persons psykiske integritet ved anvendelse af tvang eller trusler.

Artikel 34 – Systematisk forfølgelse (stalking)

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at det er strafbart med forsæt gentagne gange at optræde truende over for en anden person på en sådan måde, at den pågældende frygter for sin sikkerhed.

Artikel 35 – Fysisk vold

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at det er strafbart med forsæt at forøve fysisk vold mod en anden person.

Artikel 36 – Seksuel vold, herunder voldtægt

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at den forsætlige udøvelse af følgende handlinger er strafbar:

a) uden den pågældendes samtykke at foretage vaginal, anal eller oral penetrering af seksuel karakter af en anden persons krop ved hjælp af en kropsdel eller en genstand,

b) uden den pågældendes samtykke at udøve handlinger af seksuel karakter med en anden person,

c) uden den pågældendes samtykke at få en anden person til at udøve handlinger af seksuel karakter med en tredjemand.

2. Samtykke skal gives frivilligt og være udtryk for den pågældendes fri vilje, bedømt ud fra omstændighederne ved den konkrete situation.

3. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at bestemmelserne i stk. 1 også gælder for handlinger begået mod personer, som i henhold til national lovgivning anerkendes som tidligere eller nuværende ægtefæller eller partnere.

Artikel 37 – Tvangsægteskab

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at det er strafbart med forsæt at tvinge en voksen eller et barn til at indgå ægteskab.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at det er strafbart med forsæt at lokke en voksen eller et barn ind på en anden parts eller stats område end den, hvor den pågældende har sin faste bopæl, med det formål at tvinge den voksne eller barnet til at indgå ægteskab.

Artikel 38 – Skamfering af de kvindelige kønsdele

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at følgende forsætlige adfærd er strafbar:

a) at fjerne, infibulere eller på anden måde skamfere dele af eller alle kvindens ydre eller indre kønslæber eller klitoris,

b) at tvinge eller overtale en kvinde til at underkaste sig de i litra a anførte handlinger,

c) at tilskynde, tvinge eller overtale en pige til at underkaste sig de i litra a anførte handlinger.

Artikel 39 – Tvangsabort og -sterilisation

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at følgende forsætlige handlinger er strafbare:

- a) at foretage abort på en kvinde uden hendes forudgående informerede samtykke,
- b) at foretage et kirurgisk indgreb som har til formål eller følge, at kvinden mister sin evne til naturlig reproduktion, uden hendes forudgående informerede samtykke eller forståelse af indgrebet.

Artikel 40 – Seksuel chikane

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at enhver form for uønsket verbal, ikke-verbal eller fysisk adfærd af seksuelt tilsnit, som har til formål eller følge, at en persons værdighed krænkes, herunder især ved skabelsen af et intimiderende, fjendtligt, nedværdigende, ydmygende eller stødende miljø, udløser strafferetlige eller andre retslige sanktioner.

Artikel 41 – Medvirken og forsøg

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at gøre det strafbart med forsæt at medvirke til begåelsen af de strafbare handlinger, der er omfattet af artikel 33, 34, 35, 36, 37, 38, litra a, og 39 i denne konvention.
2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at gøre det strafbart med forsæt at forsøge at begå de strafbare handlinger, der er omfattet af artikel 35, 36, 37, 38, litra a, og 39 i denne konvention.

Artikel 42 – Uacceptabel retfærdiggørelse af kriminalitet, herunder kriminalitet der begås under henvisning til såkaldt ”ære”

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at det i straffesager indledt efter udøvelsen af en voldshandling omfattet af denne konvention ikke accepteres, at en sådan handling retfærdiggøres med henvisning til kultur, sædvane, religion, tradition eller såkaldt ”ære”. Dette gælder især påstande om, at ofret har overtrådt kulturelle, religiøse, sociale eller traditionsbundne normer eller sædvaner for passende adfærd.
2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at en persons opildnen af et barn til at begå en af de handlinger, der er anført i stk. 1, ikke mindsker den pågældendes strafferetlige ansvar for den begåede handling.

Artikel 43 – Status som strafbar handling

De strafbare handlinger, der er omfattet af denne konvention, anses for strafbare, uanset hvilket forhold der eksisterer imellem offer og gerningsmand.

Artikel 44 – Jurisdiktion (straffemyndighed)

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at fastslå deres straffemyndighed over alle strafbare handlinger omfattet af denne konvention, som begås:
 - a) på deres område,
 - b) om bord på et fartøj, der fører deres flag,
 - c) om bord i et fly, der er registreret i henhold til deres lovgivning,
 - d) af en af deres statsborgere eller
 - e) af en person, som har fast bopæl på deres område.

2. Parterne bestræber sig på at træffe de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger der er nødvendige for at fastslå deres straffemyndighed over enhver strafbar handling omfattet af denne konvention, når den pågældende handling begås mod en af deres statsborgere eller en person, som har fast bopæl på deres område.

3. Med henblik på retsforfølgning af de strafbare handlinger, der er omfattet af artikel 36, 37, 38 og 39 i denne konvention, træffer parterne de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at deres straffemyndighed ikke er underlagt den betingelse, at handlingerne anses for strafbare på det område, hvor de blev begået.

4. Med henblik på retsforfølgning af de strafbare handlinger, der er omfattet af artikel 36, 37, 38 og 39 i denne konvention, træffer parterne de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at deres straffemyndighed med hensyn til stk. 1, litra d og e, ikke er underlagt den betingelse, at retsforfølgning kun kan indledes efter ofrets indgivelse af anmeldelse eller underretning fra den stat, hvor den strafbare handling blev begået.

5. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at fastslå deres straffemyndighed over de strafbare handlinger, der er omfattet af denne konvention i sager, hvor en formodet gerningsmand befinder sig på deres område og ikke udleveres til en anden part udelukkende på grund af sit statsborgerskab.

6. Hvor mere end én part påberåber sig straffemyndighed over en formodet strafbar handling omfattet af denne konvention, afgør de involverede parter i behørigt omfang i samråd, hvor retsforfølgning mest hensigtsmæssigt kan ske.

7. Uden præjudice for folkerettens generelle bestemmelser sker der i denne konvention ikke udelukkelse af straffemyndighed udøvet af en part i henhold til dennes nationale lovgivning.

Artikel 45 – Sanktioner og foranstaltninger

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger der er nødvendige for at sikre, at strafbare handlinger omfattet af denne konvention mødes med effektive sanktioner, som står i rimeligt forhold til den strafbare handling, som virker afskrækkende, og som tager hensyn til handlingens grovhed. Disse sanktioner omfatter i relevant omfang frihedsberøvelse, som kan medføre udlevering.

2. Parterne kan vedtage andre foranstaltninger i forhold til gerningsmænd, såsom:

– overvågning af eller tilsyn med dømte personer,

– ophævelse af forældrerettigheder, hvis dette er den eneste måde hvorpå det kan garanteres, at barnets bedste, herunder eventuelt ofrets sikkerhed, tilgodeses.

Artikel 46 – Skærpende omstændigheder

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at følgende omstændigheder, i det omfang de ikke allerede er indeholdt i den pågældende strafbare handlingens gerningsindhold, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i den nationale lovgivning kan tages i betragtning som skærpende omstændigheder ved fastsættelse af straffen for strafbare handlinger omfattet af denne konvention:

a) den strafbare handling blev begået mod en person, der i henhold til national lovgivning anerkendes som tidligere eller nuværende ægtefælle eller partner, af et familiemedlem, ofrets samlever eller en person, der har misbrugt sin myndighed,

- b) den strafbare handling, eller forbundne strafbare handlinger, blev begået gentagne gange,
- c) den strafbare handling blev begået mod en person, som var sårbar på grund af særlige omstændigheder,
- d) den strafbare handling blev begået mod, eller i overværelse af, et barn,
- e) den strafbare handling blev begået af to eller flere personer i fællesskab,
- f) den strafbare handling fulgte efter, eller blev ledsaget af, udøvelsen af ekstrem vold,
- g) den strafbare handling blev begået under anvendelse af, eller under trussel om anvendelse af, våben,
- h) ofret led alvorlig fysisk eller psykisk overlast som følge af den strafbare handling,
- i) gerningsmanden var tidligere dømt for tilsvarende strafbare handlinger.

Artikel 47 – Domme afsagt af en anden part

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at gøre det muligt ved straffastsættelsen at tage hensyn til endelige domme afsagt af en anden part vedrørende strafbare handlinger omfattet af denne konvention.

Artikel 48 – Forbud mod obligatorisk alternativ konfliktløsning eller domfældelse

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at forbyde obligatorisk alternativ konfliktløsning, herunder mediation og mægling, i forbindelse med de former for vold, der er omfattet af denne konvention.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger der er nødvendige for at sikre, at der ved idømmelse af bøde tages behørigt hensyn til gerningsmandens evne til at opfylde sine økonomiske forpligtelser over for ofret.

Kapitel VI – Efterforskning, retsforfølgning, retspleje og beskyttelsesforanstaltninger

Artikel 49 – Generelle forpligtelser

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger der er nødvendige for at sikre, at efterforskning og retslige procedurer vedrørende alle former for vold omfattet af denne konvention gennemføres uden ugrundet ophold og under hensyntagen til ofrets rettigheder på alle stadier af straffesagen.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at der i overensstemmelse med de grundlæggende principper for menneskerettigheder og ud fra en kønsbestemt forståelse af vold, foranstaltes en effektiv efterforskning og retsforfølgning af de strafbare handlinger, som er omfattet af denne konvention.

Artikel 50 – Omgående reaktion, forebyggelse og beskyttelse

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at de ansvarlige retshåndhævelsesorganer reagerer omgående og hensigtsmæssigt på alle former for vold omfattet af denne konvention ved at tilbyde ofret tilstrækkelig og omgående beskyttelse.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at de ansvarlige retshåndhævelsesorganer reagerer omgående og hensigtsmæssigt i forbindelse med forebyggelse af og beskyttelse mod alle former for vold omfattet af denne konvention, herunder ved anvendelse af forebyggende operationelle tiltag og indsamling af bevismateriale.

Artikel 51 – Risikovurdering og risikostyring

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at alle relevante myndigheder foretager en vurdering af risikoen for dødsfald, situationens alvor og risikoen for gentagen voldsudøvelse med henblik på at håndtere risikoen og om nødvendigt yde koordineret sikkerhed og støtte.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at den i stk. 1 nævnte vurdering på alle efterforskningstrin og i anvendelsen af alle beskyttelsesforanstaltninger i behørigt omfang tager højde for, at gerningsmænd til voldshandlinger omfattet af denne konvention besidder eller har adgang til våben.

Artikel 52 – Øjeblikkelig bortvisning

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at de kompetente myndigheder tillægges beføjelser til i akutte faresituationer at bortvise gerningsmanden til vold i hjemmet fra ofrets eller den udsatte persons bopæl for en tilstrækkelig lang periode og at forbyde gerningsmanden adgang til ofrets eller den udsatte persons bolig eller at tage kontakt til ofret eller den udsatte person. Foranstaltninger truffet i medfør af denne artikel fokuserer primært på sikkerheden for ofre eller udsatte personer.

Artikel 53 – Afgørelser om tilhold eller beskyttelse

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at passende afgørelser om tilhold eller beskyttelse er til rådighed for ofre for alle former for vold omfattet af denne konvention.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at de i stk. 1 omtalte afgørelser om tilhold eller beskyttelse:

- kan træffes umiddelbart, og uden at ofret påføres en urimelig økonomisk eller administrativ belastning derved,
- træffes for en given periode, eller indtil de ændres eller ophæves,
- om nødvendigt træffes *ex parte* (uden varsel) og med øjeblikkelig virkning,
- er til rådighed uafhængigt af, eller i tillæg til, andre retslige foranstaltninger,
- tillades inddraget i efterfølgende retslige foranstaltninger.

3. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at overtrædelser af afgørelser om tilhold eller beskyttelse udstedt i henhold til stk. 1 medfører strafferetlige eller andre retslige sanktioner, der er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning.

Artikel 54 – Efterforskning og bevismateriale

Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger der er nødvendige for at sikre, at bevismateriale vedrørende ofrets seksuelle fortid og adfærd kun tillades inddraget i en civilretlig eller strafferetlig sag, hvis det er relevant og nødvendigt.

Artikel 55 – Retsforfølgning *ex parte* (uden varsel) og *ex officio* (på eget initiativ)

1. Parterne sikrer, at efterforskning eller retsforfølgning af strafbare handlinger omfattet af artikel 35, 36, 37, 38 og 39 i denne konvention ikke afhænger udelukkende af en anmeldelse eller en klage indgivet af et offer i de tilfælde, hvor lovovertrædelsen blev begået helt eller delvist på deres område, og at retsforfølgning kan fortsætte, selv hvis ofret trækker sit udsagn eller sin klage tilbage.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for i overensstemmelse med bestemmelserne i deres nationale lovgivning at sikre, at statslige og ikke-statslige organisationer og personer, der yder rådgivning og vejledning til voldsofre, efter anmodning fra ofrene kan yde disse bistand og/eller støtte under efterforskningen af og straffesagen vedrørende strafbare handlinger omfattet af denne konvention.

Artikel 56 – Beskyttelsesforanstaltninger

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for, at der sker varetagelse af ofres rettigheder og interesser, herunder deres særlige behov som vidner, på alle efterforskningstrin og under hele straffesagen, især ved:

a) at yde beskyttelse til såvel dem som deres familier og vidner mod intimidering, gengældelse og gentagen offergørelse,

b) at sikre, at ofrene bliver underrettet, hvis gerningsmanden undslipper eller løslades midlertidigt eller endeligt, i det mindste i sager, hvor ofrene og deres familie kan være i fare,

c) i henhold til bestemmelserne i den nationale lovgivning at oplyse dem om deres rettigheder og de tilbud, som står til deres rådighed, og om, hvordan der følges op på deres klage, hvad anklagen lyder på, hvordan efterforskningen eller retssagen skrider frem, og deres egen rolle samt udfaldet af deres sag,

d) at gøre det muligt for ofrene i overensstemmelse med den nationale retsplejelov at blive hørt, at fremlægge beviser og få deres synspunkter, behov og bekymringer fremlagt, enten direkte eller igennem et mellemlid, og behandlet,

e) at yde ofrene passende støtte, således at deres rettigheder og interesser varetages behørigt og tages med i betragtning,

f) at sikre, at der kan træffes foranstaltninger til beskyttelse af ofrets privatliv og omdømme,

g) at sikre, at kontakt mellem ofre og gerningsmænd i domhuset og i retshåndhævelsesorganets lokaler så vidt muligt undgås,

h) at stille uafhængige og kompetente tolke til rådighed for ofrene i sager, hvor ofrene deltager som part eller afgiver vidneudsagn,

i) at gøre det muligt for vidnerne i henhold til den nationale lovgivning at afgive vidneudsagn i retslokalet uden at være fysisk til stede, eller i det mindste uden at den formodede gerningsmand er til stede, især ved hjælp af passende kommunikationsteknologi, hvor dette er muligt.

2. Et barn, der er offer for eller vidne til vold mod kvinder og vold i hjemmet, skal i behørigt omfang tilbydes særlig beskyttelse under hensyntagen til barnets bedste.

Artikel 57 – Retshjælp

Parterne sikrer, at ofre har ret til juridisk bistand og gratis retshjælp på de betingelser, som gælder i henhold til den nationale lovgivning.

Artikel 58 – Forældelse

Parterne træffer de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at der forældelsesfristen vedrørende strafbare handlinger omfattet af artikel 36, 37, 38 og 39 i denne konvention er tilstrækkelig lang og afpasset efter grovheden af den pågældende strafbare handling, således at retsforfølgning effektivt kan indledes, når ofret har nået myndighedsalderen.

Kapitel VII – Indvandring og asyl

Artikel 59 – Opholdsstatus

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger der er nødvendige for at sikre, at ofre med en opholdsstatus, der afhænger af deres ægtefælles eller partners status i henhold til den nationale lovgivning, i tilfælde af ægteskabets eller forholdets opløsning og under særligt vanskelige omstændigheder efter ansøgning tildeles en selvstændig opholdstilladelse uafhængigt af ægteskabets eller forholdets varighed. Betingelserne for tildeling og varighed af den selvstændige opholdstilladelse følger af den nationale lovgivning.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at ofre har mulighed for at få suspenderet en indledt udvisningssag vedrørende en opholdsstatus, der er afhængig af ægtefællens eller partnerens status i henhold til den nationale lovgivning, således at de har mulighed for at ansøge om en selvstændig opholdstilladelse.

3. Parterne skal udstede en opholdstilladelse med mulighed for forlængelse til ofre i en af følgende to situationer eller i begge:

a) når den kompetente myndighed anser, at deres ophold er nødvendigt på grund af deres personlige omstændigheder,

b) når den kompetente myndighed anser, at deres ophold er nødvendigt af hensyn til deres samarbejde med de kompetente myndigheder under en efterforskning eller en straffesag.

4. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger der er nødvendige for at sikre, at ofre for tvangsægteskaber, der er ført til et andet land med henblik på indgåelse af ægteskab, og som derfor har mistet deres opholdsstatus i det land, hvor de har fast bopæl, kan generhverve denne status.

Artikel 60 – Kønsbaserede asylansøgninger

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger der er nødvendige for at sikre, at kønsbetinget vold mod kvinder kan anerkendes som en form for forfølgelse i medfør af artikel 1, litra A, nr. 2, i konventionen fra 1951 om flygninges retsstilling og som en form for grov overlast, der medfører supplerende/subsidiær beskyttelse.

2. Parterne sikrer, at hver af de i konventionen nævnte grunde fortolkes under hensyntagen til forskellene mellem kønnene, og at en ansøger, hvis det fastslås, at forfølgelse frygtes af en eller flere af disse grunde, tildeles flygningestatus i henhold til gældende relevante instrumenter.

3. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at udvikle modtageprocedurer og støttetilbud til asylsøgere, der tager hensyn til forskellene mellem kønnene, og at det samme sker for retningslinjer og asylprocedurer, herunder afgørelser vedrørende flygningestatus og ansøgninger om international beskyttelse.

Artikel 61 – Non-refoulement (forbud mod tilbagesendelse)

1. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for overholdelse af princippet om non-refoulement i overensstemmelse med de i henhold til folkeretten gældende forpligtelser.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at voldsramte kvinder, som har behov for beskyttelse, uanset status eller bopæl, ikke under nogen omstændigheder tilbagesendes til et land, hvor deres liv er i fare, eller hvor de kan blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Kapitel VIII – Internationalt samarbejde

Artikel 62 – Generelle principper

1. Parterne indgår i videst muligt omfang i samarbejde med hinanden i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention og under anvendelse af relevante internationale og regionale instrumenter i civil- og strafferetlige sager og arrangementer, der bygger på ensartet eller gensidig lovgivning og national ret, med henblik på:

a) at forebygge, bekæmpe og retsforfølge alle former for vold omfattet af denne konvention,

b) at beskytte og yde bistand til ofre,

c) at efterforske og retsforfølge strafbare handlinger omfattet af denne konvention,

d) at håndhæve relevante civil- og strafferetlige domme afsagt af parternes retslige myndigheder, herunder afgørelser om beskyttelse.

2. Parterne træffer de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at ofre for strafbare handlinger omfattet af denne konvention og begået på et område, som tilhører en anden part end den, hvor de har deres bopæl, kan indgive klage til bopælsstatens kompetente myndigheder.

3. Hvis en part, der gør gensidig retshjælp i straffesager, udlevering eller fuldbyrdelse af civil- eller strafferetlige domme afsagt af en anden af denne konventions parter betinget af en traktat, modtager en anmodning om et sådant retsligt samarbejde fra en part, med hvem en sådan traktat ikke er indgået, kan denne konvention betragtes som retsgrundlag for gensidig retshjælp i straffesager, udlevering eller fuldbyrdelse af civil- eller strafferetlige domme afsagt af den anden part vedrørende strafbare handlinger omfattet af denne konvention.

4. Parterne bestræber sig på i behørigt omfang at integrere forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet i udviklingshjælpeprogrammer tiltænkt tredjelande, blandt andet ved indgåelse af bilaterale og multilaterale aftaler med tredjelande med henblik på at lette beskyttelsen af ofre i overensstemmelse med artikel 18, stk. 5.

Artikel 63 – Foranstaltninger vedrørende personer i fare

Når en part har adgang til oplysninger, som giver rimelig grund til at tro, at en person er i umiddelbar fare for på en anden parts område at blive udsat for en af de voldshandlinger, der henvises til i artikel 36, 37, 38 og 39 i denne konvention, opfordres den part, der har disse oplysninger til rådighed, til omgående at videregive dem til den anden part med henblik på at sikre, at der træffes passende sikkerhedsforanstaltninger. Hvis det er relevant, bør disse oplysninger indeholde en nærmere redegørelse for allerede trufne beskyttelsesforanstaltninger for den pågældende person.

Artikel 64 – Information

1. Den anmodede part orienterer omgående den anmodende part om det endelige udfald af den handling, som iværksættes i henhold til dette kapitel. Tilsvarende orienterer den anmodede part omgående den anmodende part om eventuelle omstændigheder, som umuliggør udførelsen af den ønskede handling, eller som sandsynligvis vil medføre en væsentlig forsinkelse af udførelsen.
2. En part kan inden for rammerne af sin nationale lovgivning uden forudgående anmodning tilstille en anden part oplysninger, som er fremkommet under dens egen efterforskning, hvis den mener, at fremlæggelsen af sådanne oplysninger kan være nyttige for den modtagende part i sidstnævntes forebyggelse af strafbare handlinger omfattet af denne konvention eller ved iværksættelsen eller udførelsen af efterforskning eller retsforfølgning af sådanne strafbare handlinger eller kan føre til, at den pågældende part fremsætter anmodning om samarbejde i henhold til dette kapitel.
3. En part, der modtager oplysninger i henhold til stk. 2, fremsender disse oplysninger til sine kompetente myndigheder med henblik på iværksættelse af retsforfølgning, hvis dette anses for hensigtsmæssigt, eller for at oplysningerne kan tages i betragtning i relevante civil- eller strafferetlige sager.

Artikel 65 – Databeskyttelse

Persondata opbevares og anvendes i overensstemmelse med de forpligtelser, som påhviler parterne i medfør af konventionen om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger (ETS Nr. 108).

Kapitel IX – Overvågningsmekanisme

Artikel 66 – Ekspertgruppe for indsatsen mod vold mod kvinder og vold i hjemmet

1. Ekspertgruppen for indsatsen mod vold mod kvinder og vold i hjemmet (herefter benævnt "GREVIO") overvåger parternes gennemførelse af denne konvention.
2. GREVIO har mindst 10 og højst 15 medlemmer, som udnævnes under hensyntagen til opnåelse af en kønsmæssig og geografisk balance og tværfaglig ekspertise. Medlemmerne vælges af Komitéen af kontraherende parter blandt kandidater nomineret af parterne, og de vælges for fire år ad gangen med mulighed for genvalg én gang. Medlemmerne skal være statsborgere i de stater, der er part i konventionen.
3. Det indledende valg af 10 medlemmer afholdes inden for en periode af et år fra konventionens ikrafttræden. Efter den 25. ratifikation eller tiltrædelse vælges yderligere fem medlemmer.
4. GREVIOs medlemmer vælges ud fra følgende kriterier:
 - a) medlemmerne vælges i henhold til en gennemsigtig procedure blandt personer med høj moralsk habitus, som er anerkendt for deres kompetencer inden for områder som menneskerettigheder, ligestilling mellem kønnene, vold mod kvinder og vold i hjemmet eller bistand til og beskyttelse af ofre, eller for at have vist faglig kompetence inden for de områder, som er omfattet af denne konvention,
 - b) GREVIO kan kun have ét medlem fra hver stat,
 - c) de bør repræsentere de vigtigste retssystemer,
 - d) de bør repræsentere relevante aktører og organer inden for områderne vold mod kvinder og vold i hjemmet,
 - e) de vælges i deres egenskab af privatpersoner, og de er uafhængige og upartiske i varetagelsen af deres funktioner og skal stå til rådighed til at udføre deres pligter effektivt.

5. Valgproceduren for GREVIOs medlemmer fastsættes af Europarådets Ministerkomité inden for en periode på seks måneder fra denne konventions ikrafttræden efter samråd med og indhentelse af enstemmigt samtykke fra parterne.

6. GREVIO vedtager selv sin forretningsorden.

7. Medlemmerne af GREVIO og andre medlemmer af de delegationer, der gennemfører landebesøg i henhold til artikel 68, stk. 9 og 14, nyder de privilegier og immuniteter, som er anført i bilaget til denne konvention.

Artikel 67 – Komitéen af kontraherende parter

1. Komitéen af kontraherende parter sammensættes af repræsentanter for parterne til denne konvention.

2. Komitéen af kontraherende parter indkaldes af Europarådets generalsekretær. Det første møde afholdes inden for et år fra datoen for denne konventions ikrafttræden og har til formål at vælge medlemmerne til GREVIO. Herefter mødes Komitéen efter anmodning fra en tredjedel af parterne, formanden for Komitéen af kontraherende parter eller generalsekretæren.

3. Komitéen af kontraherende parter vedtager selv sin forretningsorden.

Artikel 68 – Procedure

1. På baggrund af et spørgeskema udarbejdet af GREVIO udfærdiger parterne en rapport om lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger til gennemførelse af denne konventions bestemmelser. Rapporten tilstilles Europarådets generalsekretær til behandling af GREVIO.

2. Den i henhold til stk. 1 fremsendte rapport behandles af GREVIO i samarbejde med repræsentanterne for den pågældende part.

3. Efterfølgende evalueringsprocedurer opdeles i runder, hvis varighed afgøres af GREVIO. Ved starten af hver runde vælger GREVIO de konkrete bestemmelser, som den pågældende evalueringsprocedure skal tage udgangspunkt i, og udsender et spørgeskema.

4. GREVIO vælger de midler, hvormed den enkelte overvågningsprocedure afvikles mest hensigtsmæssigt. Der kan i særdeleshed vedtages et spørgeskema for hver evalueringsrunde som grundlag for evalueringen af parternes gennemførelse. Spørgeskemaet fremsendes til alle parterne. Parterne besvarer spørgeskemaet såvel som enhver anden anmodning om oplysninger fra GREVIO.

5. GREVIO kan modtage oplysninger om konventionens gennemførelse fra ikke-statslige organisationer og civilsamfundet, så vel som fra nationale menneskerettighedsorganisationer.

6. GREVIO tager i behørigt omfang hensyn til oplysninger, der foreligger fra andre regionale og internationale instrumenter og organer inden for områder, der er omfattet af denne konvention.

7. I forbindelse med vedtagelsen af et spørgeskema til en evalueringsrunde tager GREVIO behørigt hensyn til allerede indsamlede data og forskning allerede iværksat af parterne i medfør af artikel 11 i denne konvention.

8. GREVIO kan modtage oplysninger om konventionens gennemførelse fra Europarådets Menneskerettighedskommissær, Den Parlamentariske Forsamling og relevante specialorganer i Europarådet, såvel som fra organer oprettet i henhold til andre internationale instrumenter. GREVIO får indsigt i klager indgivet til disse organer og deres udfald.

9. GREVIO kan subsidiært, i samarbejde med de nationale myndigheder og med bistand fra uafhængige nationale eksperter, tilrettelægge landebesøg i tilfælde af, at de modtagne oplysninger ikke er tilstrækkelige, eller i sådanne sager, som er nævnt i stk. 14. Under disse besøg kan GREVIO blive bistået af specialister inden for konkrete områder.

10. GREVIO udarbejder et udkast til rapport indeholdende en analyse af gennemførelsen af de bestemmelser, som evalueringen bygger på, samt forslag til, hvordan den pågældende part kan løse de problemer, der er blevet konstateret. Rapportudkastet sendes til den evaluerede part til udtalelse, og partens kommentarer tages i betragtning af GREVIO ved vedtagelsen af den endelige rapport.

11. På baggrund af alle indkomne oplysninger og parternes kommentarer vedtager GREVIO sin rapport og konklusionerne vedrørende de foranstaltninger, som den pågældende part har truffet med henblik på gennemførelse af konventionens bestemmelser. Rapporten og konklusionerne fremsendes til den pågældende part og til Komitéen af kontraherende parter. GREVIOs rapport og konklusioner offentliggøres efter vedtagelsen sammen med den pågældende parts afsluttende kommentarer.

12. Uden præjudice for den i stk. 1-8 anførte procedure kan Komitéen af kontraherende parter på grundlag af GREVIOs rapport og konklusioner vedtage henstillinger til den pågældende part a) vedrørende de foranstaltninger, der skal træffes for at gennemføre GREVIOs konklusioner, om nødvendigt med fastsættelse af en dato for fremsendelse af information om deres gennemførelse, og b) for at fremme samarbejdet med den pågældende part til sikring af den rette gennemførelse af denne konvention.

13. Hvis GREVIO modtager pålidelig underretning om, at der er opstået problemer, som kræver øjeblikkelig handling for at forhindre eller begrænse omfanget eller antallet af alvorlige overtrædelser af konventionen, kan GREVIO anmode om hastefremsendelse af en særlig rapport om de foranstaltninger, der er truffet for at forhindre et alvorligt, omfattende eller vedvarende mønster af vold mod kvinder.

14. På baggrund af de oplysninger, som er fremsendt af den pågældende part samt eventuelle andre pålidelige oplysninger, som GREVIO har rådighed over, kan GREVIO udpege et eller flere af sine medlemmer til gennemførelse af en undersøgelse og hurtig afrapportering til GREVIO. Hvis det er berettiget, og hvis den pågældende part samtykker, kan en sådan undersøgelse omfatte et besøg til partens område.

15. GREVIO drøfter resultaterne af den i stk. 14 nævnte undersøgelse og fremsender dem herefter til den pågældende part og, efter omstændighederne, til Komitéen af kontraherende parter og Europarådets Ministerkomité sammen med eventuelle kommentarer og henstillinger.

Artikel 69 – Generelle henstillinger

GREVIO kan efter omstændighederne vedtage generelle henstillinger vedrørende gennemførelsen af denne konvention.

Artikel 70 – Inddragelse af parlamenterne i overvågningen

1. De nationale parlamenter opfordres til at deltage i overvågningen af de til gennemførelse af denne konvention trufne foranstaltninger.
2. Parterne fremsender GREVIOs rapporter til deres nationale parlamenter.
3. Europarådets Parlamentariske Forsamling opfordres til med regelmæssige mellemrum at gøre status over gennemførelsen af denne konvention.

Kapitel X – Forholdet til andre internationale instrumenter

Artikel 71 – Forholdet til andre internationale instrumenter

1. Denne konvention berører ikke forpligtelser, der udspringer af andre internationale instrumenter, som de kontraherende parter er eller bliver part i, og som indeholder bestemmelser om spørgsmål, der reguleres af denne konvention.
2. Parterne til denne konvention kan indbyrdes indgå bilaterale eller multilaterale aftaler om de af denne konvention omhandlede forhold med henblik på at supplere eller styrke dens bestemmelser eller fremme anvendelsen af de heri indeholdte principper.

Kapitel XI – Ændringer til konventionen

Artikel 72 – Ændringer

1. Forslag til ændring af denne konvention fra en part skal sendes til Europarådets generalsekretær, som videresender det til Europarådets medlemsstater, alle undertegnende parter, alle kontraherende stater, den Europæiske Union, alle stater, der er blevet opfordret til at undertegne konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 75, og alle stater, der er blevet opfordret til at tiltræde konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 76.
2. Europarådets Ministerkomité behandler den foreslåede ændring og kan efter samråd med de kontraherende parter, som ikke er medlemmer af Europarådet, vedtage ændringen med det flertal, som kræves i henhold til artikel 20, litra d, i Europarådets statut.
3. Teksten til alle ændringer vedtaget af Ministerkomitéen i henhold til stk. 2 fremsendes til parterne til godkendelse.
4. Alle ændring vedtaget i henhold til stk. 2 træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på en måned fra den dato, hvor alle parter har meddelt deres accept af ændringsforslaget til generalsekretæren.

Kapitel XII – Afsluttende bestemmelser

Artikel 73 – Konventionens virkning

Denne konventions bestemmelser har ingen præjudicerende virkning i forhold til bestemmelser i national lovgivning og bindende internationale instrumenter, som allerede er trådt i kraft, eller som kan træde i kraft, og som medfører, at personer tillægges, eller kan tillægges, gunstigere rettigheder i forbindelse med forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet.

Artikel 74 – Tvistløsning

1. Det gælder for enhver tvist som måtte udspringe af anvendelsen eller tolkningen af bestemmelserne i denne konvention, at de involverede parter først søger den løst ved forhandling, forlig, voldgift eller andre former for mindelige løsninger, som parterne accepterer efter gensidig overenskomst.
2. Europarådets Ministerkomité kan fastlægge forligsprocedurer til brug for parterne i en tvist, hvis der er enighed herom.

Artikel 75 – Undertegnelse og ikrafttræden

1. Denne konvention er åben for undertegnelse af Europarådets medlemsstater, de ikke-medlemsstater, som har deltaget i udarbejdelsen heraf, og den Europæiske Union.

2. Denne konvention skal ratificeres, accepteres eller godkendes. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter deponeres hos Europarådets generalsekretær.

3. Denne konvention træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor 10 undertegnende parter, herunder mindst otte af Europarådets medlemsstater, har givet samtykke til at være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 2.

4. Det gælder for enhver af de i stk. 1 nævnte stater eller den Europæiske Union, som efterfølgende giver samtykke til at være bundet af konventionen, at konventionen træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor der er sket deponering af et ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument.

Artikel 76 – Tiltrædelse af konventionen

1. Efter konventionens ikrafttræden kan Europarådets Ministerkomité, efter samråd med de kontraherende parter og indhentelse af deres enstemmige samtykke, opfordre enhver stat, som ikke er medlem af Europarådet, og som ikke har deltaget i udarbejdelsen af konventionen, til at tiltræde konventionen ved en beslutning truffet med det flertal, der er fastsat i artikel 20, litra d, i Europarådets statut, og med enstemmighed blandt repræsentanterne for de kontraherende stater, der er berettiget til medlemskab af Ministerkomitéen.

2. Det gælder for enhver stat, som tiltræder denne konvention, at konventionen træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor der er sket deponering af tiltrædelsesinstrumentet hos Europarådets generalsekretær.

Artikel 77 – Geografisk anvendelsesområde

1. Enhver stat eller den Europæiske Union kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumentet angive det eller de geografiske område(r), for hvilke denne konvention finder anvendelse.

2. Enhver part kan på et senere tidspunkt ved erklæring til Europarådets generalsekretær udvide det geografiske anvendelsesområde for denne konvention med ethvert andet område, som er angivet i erklæringen, og hvis internationale relationer hører ind under den pågældende parts ansvar, eller på hvis vegne parten har bemyndigelse til at give tilsagn. Det gælder for et sådant område, at konventionen træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan erklæring.

3. Det gælder for enhver erklæring afgivet i henhold til de to foregående stykker, at den for så vidt angår ethvert område, der er anført deri, kan tilbagekaldes ved meddelelse stilet til Europarådets generalsekretær. Tilbagekaldelsen træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan meddelelse.

Artikel 78 – Forbehold

1. Med undtagelse af de i stk. 2 og 3 nævnte forbehold kan der ikke tages forbehold for nogen af konventionens bestemmelser.

2. Enhver stat eller den Europæiske Union kan på tidspunktet for undertegnelsen eller ved deponeringen af ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumentet ved erklæring indgivet til Europarådets generalsekretær angive, at der tages forbehold for retten til ikke at anvende, eller kun i særlige tilfælde eller under særlige omstændigheder at anvende, bestemmelserne i:

- artikel 30, stk. 2,
- artikel 44, stk. 1, litra e, stk. 3 og stk. 4,
- artikel 55, stk. 1, vedrørende artikel 35 om mindre graverende strafbare handlinger,
- artikel 58 vedrørende artikel 37, 38 og 39,
- artikel 59.

3. Enhver stat eller den Europæiske Union kan på tidspunktet for undertegnelsen eller ved deponeringen af ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumentet ved erklæring indgivet til Europarådets generalsekretær angive, at der tages forbehold for retten til at benytte ikke-strafferetlige sanktioner i stedet for strafferetlige sanktioner for de i artikel 33 og 34 nævnte typer adfærd.

4. En part kan ophæve et forbehold helt eller delvist ved indgivelse af en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær. Erklæringen er gyldig fra den dato, hvor den modtages af generalsekretæren.

Artikel 79 – Gyldighed og revision af forbehold

1. De i artikel 78, stk. 2 og 3, nævnte forbehold er gyldige i en periode på fem år fra den dato, hvor konventionen er trådt i kraft for den pågældende part. Dog kan forbehold forlænges for perioder af tilsvarende længde.

2. Atten måneder før udløbet af et forbeholds gyldighedsperiode tilstiller Europarådets generalsekretariat den pågældende part meddelelse herom. Senest tre måneder før udløbsdatoen giver parten generalsekretæren meddelelse om, at forbeholdet fastholdes, ændres eller ophæves. Såfremt parten undlader at fremsende en sådan meddelelse, oplyser generalsekretariatet den pågældende part om, at forbeholdet anses for at være blevet forlænget automatisk for en periode på seks måneder. Hvis parten inden for denne periode ikke giver meddelelse om, at forbeholdet fastholdes eller ændres, anses forbeholdet for ophævet.

3. En part, der tager et forbehold i medfør af artikel 78, stk. 2 og 3, skal før forlængelse af forbeholdet eller efter anmodning tilstille GREVIO en redegørelse for de grunde, hvorpå en opretholdelse af forbeholdet støttes.

Artikel 80 – Opsigelse

1. En part kan til enhver tid opsig denne konvention ved meddelelse herom stilet til Europarådets generalsekretær.

2. En sådan opsigelse træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af meddelelsen.

Artikel 81 – Meddelelser

Europarådets generalsekretær giver meddelelse til Europarådets medlemsstater, ikke-medlemsstater, som har deltaget i udarbejdelsen af konventionen, undertegnende stater, kontraherende stater, den Europæiske Union, og alle stater, der er blevet opfordret til at undertegne konventionen, om:

- a) alle undertegnelser,
- b) alle deponeringer af ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter,
- c) alle ikrafttrædelsesdatoer for denne konvention i henhold til artikel 75 og 76,

- d) alle ændringer vedtaget i henhold til artikel 72 og datoen for deres ikrafttrædelse,
- e) alle forbehold taget og ophævet i henhold til artikel 78,
- f) alle opsigelser foretaget i henhold til bestemmelserne i artikel 80 og
- g) alle andre handlinger, meddelelser eller underretninger vedrørende denne konvention.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt befuldmægtiget hertil, undertegnet denne konvention.

Udfærdiget i Istanbul den 11. maj 2011 på engelsk og fransk, idet begge tekster har samme gyldighed, i ét enkelt eksemplar, der deponeres i Europarådets arkiver. Europarådets generalsekretær fremsender bekræftede genparter heraf til Europarådets medlemsstater, til de ikke-medlemsstater, der har deltaget i udarbejdelsen af konventionen, til den Europæiske Union samt til de stater, der er blevet opfordret til at tiltræde konventionen.

Bilag – Privilegier og immuniteter (artikel 66)

1. Dette bilag gælder for de medlemmer af GREVIO, der er nævnt i artikel 66 i konventionen, samt for andre medlemmer af de delegationer, der gennemfører landebesøg. Det her anvendte udtryk ”andre medlemmer af de delegationer, der gennemfører landebesøg” omfatter i denne sammenhæng de uafhængige nationale eksperter og specialister, som er nævnt i artikel 68, stk. 9 i konventionen, Europarådets medarbejdere og tolke ansat af Europarådet til at ledsage GREVIO på landebesøgene.

2. Det gælder for GREVIOs medlemmer og andre medlemmer af de delegationer, der gennemfører landebesøg, at de under varetagelsen af deres funktioner i forbindelse med forberedelse og gennemførelse af landebesøg samt den efterfølgende opfølgning, og på rejser foretaget i forbindelse med varetagelse af disse funktioner, nyder følgende privilegier og immuniteter:

a) immunitet med hensyn til anholdelse eller tilbageholdelse og beslaglæggelse af personlig rejsebagage, og immunitet med hensyn til retsforfølgning under enhver form i anledning af skriftlige eller mundtlige udtalelser og alle handlinger foretaget af dem under udførelsen af deres hverv,

b) fritagelse fra enhver indskrænkning af deres bevægelsesfrihed i forbindelse med udrejse fra og tilbagevenden til deres bopælsland, og indrejse i og udrejse fra det land, hvor de skal udføre deres hverv, og fra registrering af fremmedpolitiet i det land, som de besøger eller hvor de er på gennemrejse under udførelsen af deres hverv.

3. På rejser foretaget under udførelsen af deres hverv skal GREVIOs medlemmer og andre medlemmer af delegationerne, der gennemfører landebesøg, have stillet de samme faciliteter til rådighed vedrørende told- og valutakontrol, som tilstås repræsentanter for udenlandske regeringer med midlertidige officielle hverv.

4. Dokumenterne vedrørende den evaluering af konventionens gennemførelse, som medbringes af GREVIOs medlemmer og andre medlemmer af delegationerne, der udfører landebesøg, er ukrænkelige, i det omfang de vedrører GREVIOs arbejde. Der må ikke ske tilbageholdelse eller udøves censur af GREVIOs officielle korrespondance eller af officielle meddelelser fra GREVIOs medlemmer og andre medlemmer af delegationerne, der udfører landebesøg.

5. For at sikre, at GREVIOs medlemmer og de øvrige medlemmer af delegationerne, der gennemfører landebesøg, nyder fuld ytringsfrihed og fuldstændig uafhængighed i udførelsen af deres hverv, skal de nyde fortsat immunitet fra retsforfølgelse, hvad angår skriftlige eller mundtlige udtalelser og alle handlinger.

ger udført af dem under udførelsen af deres hverv, uagtet at de pågældende personer ikke længere varetager sådanne hverv.

6. De i stk. 1 i dette bilag nævnte personer indrømmes privilegier og immuniteter for at sikre den uafhængige udførelse af deres hverv i GREVIOs interesse og ikke for at give dem personlige fordele. Hvis Europarådets generalsekretær finder, at de immuniteter, der er indrømmet de i stk. 1 i dette bilag nævnte personer, er til hinder for normal retsudøvelse, og hvis det er muligt, uden at GREVIOs interesser lider skade derved, kan han eller hun ophæve disse immuniteter.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 94. Forældelsesfristen regnes fra den dag, da den strafbare virksomhed eller undladelse er ophørt.

Stk. 2. Når strafbarheden afhænger af eller påvirkes af en indtrådt følge eller anden senere begivenhed, regnes fristen dog først fra følgens eller begivenhedens indtræden.

Stk. 3. Er forholdet begået på et dansk skib uden for riget, regnes fristen fra den dag, da skibet er kommet til dansk havn. Fristens begyndelsestidspunkt kan dog ikke efter denne bestemmelse udskydes i mere end 1 år.

Stk. 4. For overtrædelse af §§ 210 og 216-224, § 225, jf. §§ 216-224, § 226, § 227, stk. 1, § 245 a, § 246, jf. § 245 a, og § 262 a, stk. 2, over for en person under 18 år eller af § 232 over for et barn under 15 år regnes forældelsesfristen dog tidligst fra den dag, den forurettede fylder 21 år. Hvis gerningsmanden ved vold, ulovlig tvang efter § 260 eller på anden måde ved en strafbar handling har tvunget forurettede til at undlade at anmelde lovovertrædelsen til politiet, regnes forældelsesfristen dog tidligst fra det tidspunkt, hvor tvangen er ophørt.

Stk. 5-6. ---

§ 1

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1028 af 22. august 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 94, *stk. 4, 1. pkt.*, indsættes efter »jf. § 245 a,«: »§ 260, stk. 2,«.

2. I § 94, *stk. 4*, indsættes efter 1. pkt.:

»Det samme gælder overtrædelse af §§ 244, 245 og 246 i form af svangerskabsafbrydelse, fosterreduktion eller sterilisation uden samtykke over for en person under 18 år.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juni 2014.

Stk. 2. § 1 finder også anvendelse på lovovertrædelser, der er begået før lovens ikrafttræden, medmindre forældelse efter de hidtil gældende regler er indtrådt før lovens ikrafttræden.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.